

Despre Rugăciune

Calea Creștină

2020 – Arad

CaleaCrestina@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro

CUVÂNT ÎNAINTE:

Rugăciunea este cea mai importantă disciplină a creștinilor (1Timotei 2:1-3). Este o armă puternică contra lui Satan și a demonilor (Efeseni 6:12-18). Rugăciunea este mijlocul spiritului uman de a relaționa cu Creatorul (Isaia 26:9).

Rugăciunea este bogăție în sărăcie, refugiu în necaz, putere în slăbiciune, lumină în întuneric (Psalm 68:35; cap.91; 138:3; Proverbe 3:13-17; Ieremia 17:7). Rugăciunea atrage darurile Spiritului Sfânt (Luca 11:5-13), este ușa puterii ce dă îndrăzneală în predicarea Evangheliei (Fapte 1:8), deschide ușa de a se manifesta prezența lui Dumnezeu (Deuteronom 4:7).

În viața celui ce se roagă, în odăița de rugăciune; rugăciunea având ca efect coborârea prezenței lui Dumnezeu pe pământ, și înălțarea omului (Psalm 22:3; 145:18; 1Corinteni 14:4).

Rugăciunea are ca scop, intrarea în audiență la Cel Prea Înalt, la Stăpânul univesului (Geneza 14:19; Psalm 57:2; Fapte 4:24). Dumnezeu a fost atât de bun față de noi oferindu-ne rugăciunea ca mijloc de a comunica cu El, însă este regretabil că oamenii folosesc prea puțin acest mijloc de a vorbi cu Cel care este Singurul Înțelept, Cel Atotputernic (Romani 16:27; Apocalipsa 15:3)!

Sperăm ca prin această carte să te încurajăm la o viață de rugăciune, calitativă și cantitativă, spre a te apropia tot mai mult de Dumnezeu!

Notă:

Citatele din Biblie sunt **îngroșate**, iar cele din alte publicații sunt *înclinate*.

Dacă nu se face o precizare, citatele din Biblie sunt din:

BC = Biblia Cornilescu (1921).

Alte Traduceri Folosite:

GBV 1989; 2001 = Biblia Cornilescu revizuită de Gute Botschaft Verlag.

NW = Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi.

BO = Biblia ortodoxă 1982.

SCC = Scripturile Calea Creștină.

	Cuprins	Pag.
1.	Ce este rugăciunea?	4
2.	La cine trebuie să ne rugăm?	7
3.	Cine sunt Mijlocitorii în rugăciune?	12
4.	Darul rugăciunii	16
5.	Câte tipuri de rugăciuni există?	20
6.	Rugăciunea de căutare a lui Dumnezeu și de mărturisire	23
7.	Rugăciunea de mijlocire	27
8.	Când, unde, în ce poziție să ne rugăm?	36
9.	Calitatea și cantitatea rugăciunii	39
10.	Rugăciunea în adunare	43
11.	Despre rugăciunea în comun și pe rând	49
12.	Ca rugăciunile noastre să fie ascultate, ce condiții trebuie să îndeplinim?	51

1) Ce este rugăciunea?

1) Cum poate fi definită: rugăciunea?

Rugăciunea este o vorbire cu Dumnezeu, căci credinciosul rugându-se prin Spiritul Sfânt, el **“nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu”** (1Corinteni 14:2, SCC).

În Filipeni 4:6, SCC, se mai explică: **“Nu vă îngrijorați de nimic; ci în toate, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumire, încunoștințați lui Dumnezeu cererile voastre”**. Rugăciunea este mijlocul prin care Îl încunoștințăm pe Dumnezeu de situația vieții noastre și îi mulțumim prin credință dinainte, știind că El va avea grijă de noi!

Rugăciunea este o transmitere de cuvinte cu respectul închinării, așa cum se spune în Neemia 9:3, GBV 2001: **“Și s-au ridicat pe locul lor și au citit în cartea legii Domnului Dumnezeului lor, a patra parte din zi; și altă a patra parte au mărturisit și s-au închinat Domnului Dumnezeului lor”**.

Rugăciunea este tot ceea ce noi vorbim lui Dumnezeu, cu glas tare (Psalm 66:17-20) sau în șoaptă (1Samuel 1:12-15).

2) Cum sunt rugăciunile în Scripturile Ebraice?

În Scripturile Ebraice, sunt multe rugăciuni frumoase (Psalmii 17;71;86;90; Daniel 9:4-19), unele scurte, altele lungi, care au fost exprimarea oamenilor lui Dumnezeu față de Iehova Dumnezeul Creator!

Chiar în acest sens în **Dicționarul Enciclopedic de Iudaism** se spune la subiectul, RUGĂCIUNE: *“RUGĂCIUNE Ebr.: tefila*
Expresie a relației cu Dumnezeu care îmbracă diferite forme, de la laude și binecuvântări, până la rugăminți și mărturisirea păcatelor, trecând prin meditație, cerere și implorare. Rugăciunea...izvorăște din credința că omul are posibilitatea, individuală sau colectivă, de a comunica cu Dumnezeu care-l ascultă și răspunde la chemarea lui. În Biblie, Dumnezeu este prezentat ca o divinitate personală. O dată ce l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa și tocmai în virtutea acestui fapt, Dumnezeu întreține cu creatura lui o relație spirituală. Cartea Psalmilor, considerată, în general, drept cel mai mare text de devoțiune al umanității, leagă rugăciunea de căutarea individuală a lui Dumnezeu și de dorința arzătoare a omului de a fi aproape de Creator, de Izbăvitor, de Cel ce dezvăluie adevărul.

Deși există numeroși alți termeni pentru a desemna rugăciunea, cuvântul tefila este cel mai des uzitat în Biblie. El își are originea în rădăcina ebraică care înseamnă “a gândi; a judeca; a cere stăruitor; a interveni pentru ceva, pentru cineva”. Derivatul său verbal reflexiv (le-hitpalel) are deci sensul de “a se judeca”, ca și pe acela de “a se ruga”.

Rugăciunea poate fi formalizată sau improvizată. Biblia oferă peste optzeci de exemple diferite care merg de la emoționanta pledoarie în cinci cuvinte, rostită de Moise în numele surorii lui, Miriam (Num. 12, 13), până la lunga implorare a regelui Solomon cu ocazia sfințirii Templului (1 Regi 8, 12-53)”.

3) Cum sunt rugăciunile în Scripturile Creștine?

În limba greacă în care s-a scris Scripturile Creștine apare cuvântul: **“proseuché”**, care înseamnă: rugăciunea (vezi: Luca 1:13; Fapte 3:1; 10:31; 1Corinteni 7:5; Iacob 5:15; 1Petru 3:12).

Domnul Iesus este exemplul nostru și în domeniul rugăciunii, citind Scripturile Creștine vedem viața lui de rugăciune (vezi: Marcu 1:35; Luca 6.12), cum s-a rugat El (Matei 11:25,26; Ioan 17:1-26), și cum a învățat discipolii Lui să se roage, căci El chiar ne-a lăsat rugăciunea: Tatăl nostru (Matei 6:9-13).

Apostolii și ei sunt un exemplu pentru noi (1Corinteni 11:1), și vedem în Scripturi, rugăciunile lor, de unde avem de învățat (Fapte 4:24-30; Efeseni 1:15-23; 3:14-21; Coloseni 1:9-11).

Putem să mai spunem despre rugăciune că ea este mijlocul spiritual prin care ne putem apropia de Dumnezeu și putem avea o relație de prietenie cu El (Efeseni 2:18; Iacob 2:23).

4) Ce exprimă rugăciunea?

Rugăciunea este expresia închinării noastre față de Iehova Dumnezeu (Psalmul 96:7-9; 132:7,8). Fiecare rugăciune este o formă de închinare, de venerație, de respect față de Creator, o recunoaștere a Stăpânirii Lui (1Cronici 29:10-13; 2Cronici 20:6; Maleahi 1:11).

Chiar în **The World Book Encyclopedia** se spune: „*Rugăciunea este o formă de închinare prin care o persoană exprimă devoțiune, mulțumiri, se confesează sau îi adresează cereri lui Dumnezeu*”.

Rugăciunea este și expresia: evlaviei noastre, adică a devoțiunii, respectului și a fricii de Dumnezeu! În Psalmul 32:6, SCC, se spune despre rugăciunea izvorâtă din evalvia credinciosului: **“De aceea,**

orice evlavios să se roage Tie la timpul când poți fi găsit. Cu siguranță, în potop de ape mari, acestea nu-l vor ajunge”.

În Scripturile Creștine, vedem acest aspect în viața lui Cornelius în Fapte 10:1,2, SCC: **“Dar un bărbat, cineva din Cezareea cu nume Cornelius...evlavios și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui, făcând milostenii multe poporului, și rugându-se totdeauna lui Dumnezeu”**”.

5) În ce sens rugăciunea acoperă nevoile creștinilor?

Creștinii au diferite nevoi spirituale, ei apelează la Dumnezeu, folosind diferite tipuri de rugăciuni, așa cum spune apostolul Pavel în 1Timotei 2:1, SCC: **“Îndemn deci, înainte de toate, să fie făcute: cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii”**. Iată, rugăciunea este prima disciplină a creștinului înainte de toate, și ea acoperă diferitele nevoi, cum ar fi: cererea, rugăciunea (comunicarea sau părtășia cu Dumnezeu), mijlocirea, mulțumirea, etc. Chiar mulțumirea este o nevoie, ca inima noastră să nu se întunece conform cu Romani 1:21.

Iar rugăciunea i-a diferite forme, așa cum se spune și în **Dicționarul Biblic Ilustrat** se spune la subiectul, RUGĂCIUNE:

“În Biblie rugăciunea constă în închinarea care include toate atitudinile spiritului uman când se apropie de Dumnezeu. Creștinul I se închină lui Dumnezeu atunci când Îl adoră, își mărturisește păcatele, Îl laudă și stăruiește în rugăciune. Această activitate, cea mai înaltă activitate de care este capabil spiritul uman, poate fi numită și părtășie cu Dumnezeu...”.

Vom analiza mai pe larg tipurile de rugăciune în această carte, acum în concluzie putem spune, că rugăciunea este exprimarea omului față de Dumnezeu în diferitele forme ale ei, ce exprimă diferitele stări ale sufletului.

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

- 1) Cum poate fi definită: rugăciunea?**
- 2) Cum sunt rugăciunile în Scripturile Ebraice?**
- 3) Cum sunt rugăciunile în Scripturile Creștine?**
- 4) Ce exprimă rugăciunea?**
- 5) În ce sens rugăciunea acoperă nevoile creștinilor?**

2) La cine trebuie să ne rugăm?

1) La cine se rugau oamenii în Scripturile Ebraice?

Încă înainte de a fi legea lui Moise, oamenii au primit pe cale orală, informații despre Dumnezeu Creator de la fiii lui Noe, chiar Numele lui Dumnezeu: Iehova, astfel Patrarhii, de pildă: Avraam L-au invocat pe Dumnezeu chiar folosind Numele Său! În Geneza 12:8, NW, se relatează despre Avraam: **“Mai târziu, a plecat de acolo în regiunea muntoasă de la est de Betel și și-a așezat cortul așa încât Betelul era la vest și Aiul era la est. Acolo i-a construit un altar lui Iehova și a început să cheme numele lui Iehova”**. Încă înainte de a fi legea și legământul de la Sinai, oamenii aveau o relație cu Iehova Dumnezeu prin intermediul rugăciunii!

Apoi când Dumnezeu prin Moise a dat legea, în ea găsim următoarea poruncă, în Exod 34:14, NW: **“Căci n-ai voie să te prosterni înaintea altui dumnezeu, fiindcă Iehova, care se numește Gelos, este un Dumnezeu gelos”**.

Astfel poporul lui Dumnezeu se închina, se ruga doar lui Iehova Dumnezeu, după cum vedem în Psalmul 69:13, NW: **“Dar m-am rugat ție, o, Iehova, într-un timp de bunăvoință, o, Dumnezeule! Răspunde-mi în marea ta bunătate iubitoare cu adevărul salvării tale!”** La fel chiar regii din Israel s-au rugat la Dumnezeu, invocând Numele Său, de pildă regele Ezechia se roagă astfel în Isaia 37:15-17, NW: **“Și Ezechia s-a rugat lui Iehova, spunând: „O, Iehova al armatelor, Dumnezeul lui Israel, care stai pe heruvimi! Numai tu ești adevăratul Dumnezeu al tuturor regatelor pământului! Tu ai făcut cerurile și pământul! Pleacă-ți urechea, o, Iehova, și ascultă! Deschide-ți ochii, o, Iehova, și privește!...””**.

Rugăciunea lui Israel era strict adresată lui Iehova Dumnezeu, atunci când ei se țineau de legea divină și de legământul de la Sinai!

2) Cum se raportau cei din Scripturile Ebraice la Numele lui Dumnezeu?

În general rugăciunea credincioșilor din Scripturilor Ebraice, implica invocarea Numelui lui Dumnezeu!

În limba ebraică, care se scrie doar cu consoane, acest Nume apare sub forma a patru consoane: YHWH, la care cititorul evreu adaugă din minte vocalele corespunzătoare.

În Israelul dinainte de exilul Babilonian, scrierea era pătrată și înclinată iar Numele divin era redat astfel:

După exilul Babilonian Numele divin era scris astfel:

În general în Scripturile ebraice a chema pe Dumnezeu, implica a chema Numele Lui, a lăuda pe Dumnezeu înseamnă a lăuda Numele Lui, astfel în Psalm 145:2, SCC: **“În fiecare zi Te voi binecuvânta și voi lăuda Numele Tău în epocile epocilor”**. Astfel a binecuvânta pe Dumnezeu, implica a lăuda Numele Lui!

În Psalmul 99:6, SCC: se mai arată: **“Moise și Aaron, dintre preoții Săi, și Samuel, dintre cei care cheamă Numele Său, au strigat către Iehova și El le-a răspuns”**. Astfel sfinții au chemat Numele Lui, adică au strigat la Dumnezeu folosind Numele Lui!

3) Ce au făcut evreii superstițioși?

Însă evreii din superstiția că Numele era prea sfânt ca să fie utilizat, ceea ce contrazice Scriptura care arată folosirea Numelui în vorbirea zilnică (vezi: Rut 2:4), au înlocuit în citire și vorbire: YHWH cu termenul: “Adonai”, care înseamnă: „Domnul”, astfel ei cu timpul, au pierdut vocalele ce trebuie adăugate la YHWH, și prin urmare, ei au pierdut pronunția exactă a Numelui. Acest lucru s-a întâmplat Însă, transliterând¹ tetragrama, din ebraică în latină și apoi în română, rezultă Numele: **Iehova**!

Numele lui Dumnezeu: **Iehova**, în unele traduceri a fost înlocuit în mod greșit cu “Domnul”, însă îl găsim în traduceri mai corecte ale Bibliei ca: Sânta Scriptură de la Pesta 1873, sau de la Iași 1874, și în Biblia Nitzulescu în diferitele ediții ale ei (1906; 1911, 1913, 1926).

Numele apare și alte traduceri mai moderne ca de pildă în Traducerea Lumii noi, în traducerea Scripturile Calea Creștină.

Numele: YHWH apărea de aproape 7000 de ori în Scripturile Ebraice, aceasta indică că Numele era mai folosit ca titlurile: Dumnezeu, de 2570 de ori, și Domnul, de 300 de ori!

¹ Conform cu DEX 1998, transliterația este: “*transcriere dintr-un alfabet în altul a unui text scris, redându-se literele prin echivalentele lor din alfabetul în care se transcrie*”.

Numele era folosit în general în rugăciuni așa cum am văzut și în paragraful anterior (vezi și: Psalm 20:1; 99:6).

Totuși există câteva rugăciuni în care s-a folosit titlurile lui Dumnezeu pentru a-L invoca și nu Numele Lui personal (vezi: Geneza 16:13; Numeri 12:13; 16:22; Ezra 9:5,6).

3) La cine se roagă creștinii din Noul Legământ?

Creștinii care sunt în Noul Legământ, făcut de Dumnezeu prin Domnul Iesus cu oameni din toate națiunile care cred în Iesus Christos, au același Dumnezeu ca Israelul din Scripturile Ebraice, iar Scripturile Creștine reiterează porunca de a ne închina doar la Iehova ca Dumnezeu! În Matei 4:10, Domnul Iesus a reiterează învățătura din Scripturile Ebraice: **“Atunci Iesus îi zice: „pleacă, Satan! Pentru că a fost scris: la Iehova, Dumnezeul tău să te închini și singur Lui să îi faci serviciu sacru”.**

Scripturile Creștine învață că creștinii se roagă la Dumnezeu Tatăl în Numele lui Iesus (Matei 6;9; Efeseni 5:20; Apocalipsa 4:11; Ioan 4:23,24; 17:3).

Fiul lui Dumnezeu în calitatea Sa de Domn (Fapte 2:36), Rege (Fapte 17:17), Salvator (1Ioan 4:14), primește închinarea de Domn, și discipolii Lui se pot ruga Lui ca la Domnul (Fapte 7:59,60; 1Corinteni 1:2; Apocalipsa 5:12-14), rânduit de Dumnezeu (Fapte 5:31), știind că la rândul Lui: Iesus în calitatea Lui de Mare Preot și Mijlocitor, El va transmite rugăciunile noastre adresate Lui, la Dumnezeu (Ioan 16:26).

Indiferent că ne rugăm: *Tată în Numele lui Iesus*, sau *Domnule Iesus, te rugăm spune Tatălui această rugăciune*, finalul este că toate rugăciunile corecte ajung la Dumnezeu, ascultătorul rugăciunii (Psalmul 65:2).

4) Cum se raportează creștinii la Numele lui Dumnezeu?

Dumnezeu prin Fiul Său a făcut **„legământ cel nou”** (Luca 22:20; Evrei 8:8-13), cu oameni din orice națiune care cred în Domnul Iesus (Fapte 10:34-35; 13:32-52). În acest legământ, numele de legământ a lui Dumnezeu, a fost **„Tată”**, deoarece Dumnezeu dorea, ca să intre cu oamenii într-o relație nouă, necunoscută celor din vechime, în care ei să se numească fii ai lui Dumnezeu, înfiați prin Spiritul Sfânt, și aceștia să-L cheme, sub apelativul de **„Tată”**, o numire intimă a lui Dumnezeu potrivită cu noul legământ (Romani 8:15; Galateni 4:6).

În Noul Legământ, după modelul lui Iesus (Matei 6:9; Ioan 17:1,25) și după mărturia Spiritului Sfânt (Romani 8:15; Galateni 4:6), numele de legământ este „Tată”, copiii lui Dumnezeu îl invocă pe Acesta folosind apelativul de Tată.

Însă aceasta nu înseamnă că Numele Său: Iehova, sau alte titluri nu pot fi folosite, căci Același Spirit Sfânt i-a călăuzit pe primii creștini a-L lăuda pe Iehova (Romani 15:9-11); a-L chema ca: *Stăpâne* (Fapte 4:24); *Dumnezeule* (Apocalipsa 11:17; 15:3); etc.

5) Când poate cineva să înceapă o părtășie cu Fiul?

Conform Scripturii creștinii au părtășie cu Tatăl dar și cu Fiul (1Ioan 1:3; 1Corinteni 1:9). Iar părtășia cu Fiul începe după ce ne căim de păcate, când ne-am pus încrederea în Christos, și facem fapte în virtutea acestei credințe, atunci putem să începem să ne rugăm la Iesus Christos! Căci prima dată este: **„căința către Dumnezeu”**, și apoi este: **„credința în Domnul nostru Iesus”** (Fapte 20:21).

Iar a crede în Domnul Iesus are ca efect: ascultarea de El (Ioan 3:36). Fără ascultare, Domnul Iesus nu ne primește rugăciunea! El i-a muștrat pe cei care s-au rugat Lui fără ascultare în Luca 6:46, SCC: **“Dar de ce Mă chemați: Doamne! Doamne! Și nu faceți cele ce zic Eu?”**

Prin urmare, doar cei care s-au căit de păcate la Dumnezeu, au ajuns să Îl cunoască pe Fiul lui Dumnezeu din Scripturi, și-au pus încrederea în El și arată aceasta prin faptele lor (Iacob 2:14-26), pot începe să se roage și la Fiul, pe lângă rugăciunea la Dumnezeu Creatorul, și astfel ajung să aibă părtășie **“cu Tatăl și cu Fiul Său: Iesus Christos”** (1Ioan 1:3, SCC).

6) La cine nu se roagă: creștinii?

Creștini adevărați nu se roagă la altcineva în afara lui Dumnezeu și a Mijlocitorului: Iesus Christos, Scriptura este clară: **“mulțumind totdeauna pentru toate lui Dumnezeu și Tată, în Numele Domnului nostru Iesus Christos”** (Efeseni 5:20, SCC). Fraza: **“totdeauna pentru toate”**, arată că nu există excepții de la această regulă.

În Scriptură, nu există porunci, îndemnuri sau exemple cu rugăciuni la creaturi, la „îngeri”, „sfînți”, „Maria”, etc.

Sfinții Bibliei nu au acceptat închinarea semenilor lor (Fapte 10:25,26; 14:11-18), nici îngerii lui Dumnezeu (Coloseni 2:18; Apocalipsa 19:10; 22:8,9).

Astfel, este greșit să ne rugăm la creaturi (Romani 1:25), pe care unii oameni îi invocă în rugăciune ca: „Maria”, „îngerii” sau așa numiți „sfinți”, cel care beneficiază de pe urma închinării false este Satan, și anumite spirite ale celui rău, care se prefac în spirite bune sau în „sfinți” (2Corinteni 11:13-15). Noi nu trebuie să ne închinăm la personajele din Biblie, chiar dacă aceștia au fost servitorii lui Dumnezeu, căci ei nu sunt Dumnezeu, și nu au nici rolul de mijlocitori la Dumnezeu (Apocalipsa 22:8-9; Fapte 10:25,26; 14:11-15; Romani 1:25).

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

- 1) La cine se rugau oamenii în Scripturile Ebraice?**
- 2) Cum se raportau cei din Scripturile Ebraice la Numele lui Dumnezeu?**
- 3) La cine se roagă creștinii din Noul Legământ?**
- 4) Cum se raportează creștinii la Numele lui Dumnezeu?**
- 5) Când poate cineva să înceapă o părtășie cu Fiul?**
- 6) La cine nu se roagă: creștinii?**

3) Cine sunt Mijlocitorii în rugăciune?

1) Cine este Mare Preot la Dumnezeu în Noul Legământ?

Domnul Iesus este Marele Preot rânduit de Dumnezeu în Noul Legământ, însă care este momentul și motivul acestei rânduirii este explicat în Evrei 5:5-10, SCC: **“Așa și Christos, nu El S-a glorificat pe Sine ca să fie făcut mare preot; ci Cel vorbind către El: „Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut.” După cum zice și în alt loc: „Tu ești preot în etern după rânduiala lui Melhisedec.” El, în zilele cărnii Lui, aducând și cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt tare și lacrimi către Cel putându-L salva din moarte; și fiind ascultat din cauza evlaviei Lui; deși fiind Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit. Și, fiind făcut complet, S-a făcut pentru toți cei ascultând de El, cauzator al unei salvări eterne, fiind numit de Dumnezeu mare preot după rânduiala lui Melhisedec”**. Christos Iesus, nu s-a auto-rânduit în acest serviciu; ci, Dumnezeu înviindu-L din morți, la aceasta se referă fraza: **“Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut”** (Fapte 13:33), la rânduit atunci ca Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, datorită: a) vieții Lui de rugăciune când era pe pământ; b) prin ascultarea Lui până la moarte a devenit complet, adică și-a dovedit evlavia perfectă față de Dumnezeu; c) prin jertfa Sa El a devenit **“cauzator al unei salvări eterne”**, putând folosi jertfa Sa în folosul celor ce cred.

2) Cum este rugăciunea având ca Mare Preot pe Iesus?

Marele Preot: Iesus, este descris în Evrei 2:17,18, SCC: **“De aceea trebuia să fie făcut asemănător fraților Lui în toate, ca să fie făcut mare preot milos și credibil în cele referitoare la Dumnezeu, pentru a face ispășire pentru păcatele poporului. pentru că, în ceea ce El a suferit fiind încercat; poate ajuta celor încercați”**. Domnul Iesus a trecut prin toate tipurile de încercări, fiind atacat de Satan și de demoni reprezentând toate puterile celui rău, respectiv: mândria, moartea, iubirea de sine, înțelepciunea demonică! De aceea, El poate ajuta pe creștini fiind că cunoaște toate încercările și poate manifesta milă, dar și ajutor potrivit celor încercați, fiind un Mare Preot: **“milos și credibil”**, adică vrednic de a ne pune încrederea în El, când suntem încercați!

În virtutea acestui fapt, în Evrei 4:14-16, SCC, primim îndemnul: **“Având deci un important mare preot, străbătând cerurile, pe**

Iesus, Fiul lui Dumnezeu; să ținem tare mărturisirea. Pentru că nu avem un mare preot neputând suferi împreună cu slăbiciunile noastre; ci, Unu încercat în toate asemenea ca noi, dar fără păcat. Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim milă și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit".

Având acest Mare Preot încercat în toate asemenea nouă, să ținem tare mărturisirea noastră că Iesus este Fiul lui Dumnezeu, dat pentru păcatele noastre, care a înviat pentru îndreptățirea noastră (Romani 4:24,25). Și să ne apociem de Dumnezeu cu ÎNDRĂZNEALĂ, ca să primim milă, ajutor de la Tatăl, pe baza jertfei și mijlocirii lui Iesus!

3) Cine este Mijlocitor între oameni și Dumnezeu?

Pe baza faptului că la înviere, Iesus a fost rânduit: Mare Preot, în acest serviciu de Mare Preot, este inclus și lucrarea de mijlocire, astfel el este și Mijlocitor! – Evrei 5:1-3.

Conform Scripturii, doar Iesus Christos este singurul Mijlocitor între oameni și Dumnezeu, în 1Timotei 2:5,6; se precizează: **“pentru că este un Dumnezeu, și un Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, un om: Christos Iesus, Cel dându-Se pe Sine preț de răscumpărare pentru toți; mărturia a fost la timpurile ei”**. În acest text se precizează și motivele pentru care Iesus a fost vrednic ca Dumnezeu să-L rânduie în serviciul de Mijlocitor (1Ioan 2:1), și anume: a) faptul că Iesus și-a dat viața ca preț de răscumpărare (Marcu 10:45), și astfel această jertfă de pe cruce este folosită de El, fiind jertfa Lui în locul omenirii! b) Mijlocitorul Iesus fiind: **“un om: Christos Iesus”**, indicând că Iesus în serviciul de Mijlocitor folosește, natura² Sa umană, cu care a simțit încercările, și astfel poate simți împreună cu noi încercările și ne poate înțelege și ajuta (Evrei 2:17,18).

4) Cum se pot ruga cei temători de Dumnezeu?

A ne ruga în Numele lui Iesus Christos, Fiul lui Dumnezeu la Tatăl ceresc așa cum ne învață Scriptura în: Ioan 14:13,14; 15:16, 16:23,24,26; Efeseni 5:20; înseamnă a ne ruga noi fiind: în persoana lui Iesus Christos (Ioan 15:7).

² După înviere, Iesus are o dublă natură: cea divină avută în cer (Ioan 20:28), și cea umană de pe pământ (1Timotei 2:5,6; Fapte 7:56).

Aceasta înseamnă a ne ruga în Numele Lui, adică a ne ruga fiind în persona Lui (Ioan 15:7; Efeseni 2:18; 1Ioan 3:22; 5:14,15).

Oamenii care sunt temători de Dumnezeu (Fapte 17:17), care încă nu fac încă parte din corpul lui Christos, nu este potrivit să spună că se roagă în Numele Fiului, căci ar minți, spunând că sunt **în Fiul**, și aceasta nu ar fi adevărat!

Doar creștinii care au fost răscumpărați prin jertfa lui Iesus se pot ruga **prin Iesus**, adică pe baza jertfei Lui, așa cum se spune la Efeseni 2:13,18, SCC: „**Dar acum, în El, voi cei fiind cândva departe, ați fost făcuți aproape prin sângele lui Christos...pentru că, prin El avem amândoi intrarea la Tatăl, printr-un Spirit**”.

Astfel, creștinii salvați prin jertfa lui Iesus, se pot ruga “**prin Iesus Christos-Domnul nostru**” (Iuda 1:25). Astfel doar poporul lui Dumnezeu se roagă prin Iesus (1Petru 2:5; 4:11).

De asemenea, ei nici nu se pot ruga la Dumnezeu cu apelativul: “Tată”, odată ce ei nu sunt încă: fii de Dumnezeu (Romani 8:14-17)!

Însă, ei se pot ruga lui Dumnezeu, numindu-L: Dumnezeule, Stăpâne, sau: Creator, Atotputernic, Izbăvitor, etc. la fel ca cei din Scripturile ebraice, fără a pomeni în Numele cui se roagă (Psalmul 17:6; 18:2; 42:8; 1Regi 8:41-43; Isaia 56:7) sau prin cine se roagă.

Apoi, chiar dacă rugăciunea lor va ajunge prin har la Dumnezeu tot prin Fiul și prin Spiritul Sfânt, însă ei neavând calitatea de a fi în corpul lui Christos și de a avea Spiritul Sfânt, ei nu au dreptul să spună: În Numele lui Iesus și prin Spiritul Sfânt.

Doar creștinii care au Spiritul Sfânt și sunt conduși de Spiritul se pot ruga menționând expres că se roagă prin Spiritul Sfânt (Romani 8:14; Efeseni 2:17,18; 6:18; Iuda 1:20,21).

Iubite cititor, dacă ești în categoria celor temători de Dumnezeu, nu te descuraja, luptă-te să crești spre a deveni mădular din corpul lui Christos, pentru a avea harul copiilor lui Dumnezeu care sunt în Christos și au spiritul Sfânt și atunci te vei ruga și tu: în Numele lui Iesus la Dumnezeu care atunci va fi și pentru tine: Tată.

5) Cine este mijlocitor între oameni și Iesus Christos?

Confrom Scripturii, rugăciunea noastră la Tatăl ceresc, este prin Fiul și prin Spiritul Sfânt, așa cum se precizează în Efeseni 2:18, SCC: “**pentru că, prin El [Christos, v.13] avem amândoi intrarea la Tatăl, printr-un Spirit**”. Astfel Spiritul Sfânt, este singurul

mijlocitor între noi și Iesus Christos, deoarece Spiritul Îl glorifică pe Christos (Ioan 16:14), și conform cu 1Corinteni 12:3, SCC: **“Și nici unu nu poate zice: Iesus este Domn! Decât prin Spirit Sfânt”**.

Astfel doar prin Christos și prin Spiritul Sfânt, ajungem la Dumnezeu (Ioan 14:6; 16:23; Romani 8:26,27,34; Filipeni 3:3; Iuda 1:20).

6) Cum are loc mijlocirea Spiritului Sfânt?

Mijlocirea Spiritului Sfânt înseamnă a ne ruga prin Spirit Sfânt (Efeseni 6:18), adică conduși de Spiritul (Romani 8:14), și atunci, Spiritul transmite cuvintele noastre pe care le spunem prin călăuzire, la Fiul, iar Fiul la Tatăl (1Corinteni 2:12,13; Efeseni 2:18).

Pe lângă mijlocirea Spiritului în cadrul rugăciunii noastre, Spiritul poate mijlocii pentru creștini cu rugăciuni la Christos pentru noi prin cuvinte (Psalmul 45:1; Ioan 16:14)

În cazul în care creștinul nu este matur, Spiritul ajută la cererile creștinului care nu are o rugăciune completă, și Acesta mijlocește prin **“suspine nevorbite”**, o mijlocire a inimii la Domnul Iesus pentru cei slabi (Romani 8:26)!

7) Dar de ce este greșit a ne ruga la Spiritul?

În Biblie nu găsim astfel de rugăciuni nici ca poruncă, nici ca îndemn, nici ca exemplu! De fapt, rugăciunea adresată: Spiritului Sfânt este greșită, deoarece este o rugăciune ce se bazează pe meritele tale proprii, căci tu nu vii la Spiritul prin intermediul a cuiva, a meritelor cuiva!

Căci la Tatăl ne rugăm prin Fiul, pe baza jertfei Lui (Ioan 16:23; Efeseni 5:20; Coloseni 3:17), și la Fiul prin Spiritul Sfânt, pe baza călăuzirii Lui (Ioan 15:26; 16:14; 1Corinteni 12:3), însă la Spiritul Sfânt nu ne putem ruga, căci aceasta ar însemna o închinare în afara Cuvântului lui Dumnezeu!

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

- 1) Cine este Marele Preot și Mijlocitorul la Dumnezeu?**
- 2) Când și pe ce bază a fost rânduit?**
- 3) Cum este rugăciunea având un astfel de Mare Preot?**
- 4) Cine se poate ruga în Numele lui Iesus Christos și de ce?**
- 5) Cine este mijlocitorul între oameni și Christos:**
- 6) Cum mijlocește Spiritul Sfânt?**
- 7) Ne putem ruga la Spiritul Sfânt?**

4) Darul rugăciunii

1) Ce este darul rugăciunii?

Darul rugăciunii este capacitatea dăruită de Spiritul Sfânt prin ‘Spiritul de îndurare și rugăciune’ descris în Zaharia 12:10, prin care un creștin pe lângă călăuzirea în rugăciune a Spiritului (Romani 8:14), care o are fiecare creștin, el primește o putere dublă de rugăciune (comp. cu 2Regi 2:9). Astfel, acel credincios, se roagă prin Spiritul Sfânt, fie în limbi, fie în limba proprie, însă darul harului îi dă din abundență: putere de rugăciune, viață în rugăciune, dragoste în rugăciune, înțelepciune sau călăuzire în rugăciune, indiferent că se roagă în particular sau în adunare (comp. cu Ioan 7:38).

Acest om îndemnat de Spiritul Sfânt, are o viață bogată de rugăciune, ca urmare, el experimentează intervenția lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciunile sale, așa cum spune Psalmistul în Psalm 138:3: **„În ziua când Te-am chemat, m-ai ascultat, m-ai îmbărbătat și mi-ai întărit sufletul”**.

Iar aceste intervenții divine îi dă mai mult curaj să îndrăznească în rugăciune! – 1Ioan 5:14-15.

Fiecare creștin trebuie să aibă disciplina rugăciunii în viața lor (1Timotei 2:1-2), dar cei cu acest dar, își petrec mai mult timp în rugăciune decât ceilalți, făcând din aceasta o lucrare importantă în viața lor.

Acest dar, vine în urma primirii Spiritului de îndurare și rugăciune, în Zaharia 12:9-10, se spune:

„În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului. Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi-născut”.

În acest text este vorba de ziua de mânie a lui Dumnezeu, când Dumnezeu va turna peste Israel, un Spirit de îndurare și rugăciune, și ca urmare acești își vor întoarce privirile spre Mesia străpuns, vor conștientiza că Acesta este Christos al creștinilor, străpuns de ei prin romani, și vor plânge și se vor căi de fapta lor.

Trebuie să precizăm că Spiritul de rugăciune funcționează doar pe baza îndurării divine, de aceea cele două lucrări: îndurarea și

rugăciunea, le face același Spirit al lui Dumnezeu izvorât din Spiritul Sfânt.

Cu siguranță că acest Spirit de îndurare și rugăciune poate fi trimis actualmente peste creștini, căci și ei au nevoie zilnic de îndurarea lui Dumnezeu, de căință (2Petru 3:9), de putere de rugăciune.

Lucrarea acestui Spirit este de a înmuia inimile, a duce la căință, bunătatea sau îndurarea lui Dumnezeu ne îndeamnă la căință (Romani 2:4). Astfel îndurarea divină este baza rugăciunii, pe baza ei, ne cerem iertare, pe baza ei, îndrăznim să cerem, nu prin meritele noastre (Efeseni 2:8-9; Evrei 10:19-22).

Astfel îndurarea lui Dumnezeu ne dă o putere sau încurajare de a ne ruga pentru noi (Romani 1:10), dar și pentru alții (1Timotei 2:1-2), și ne duce prin Spiritul de rugăciune la a face rugăciuni calitative cât și cantitative.

Darul rugăciunii poate implica mijlocirea pentru alții, și implicit este înrudit cu darul mijlocirii, însă darul mijlocirii când lucrează este în totalitate îndreptat spre rugăciunea pentru alții! Aceasta diferențează darul rugăciunii de darul mijlocirii.

Acest dar al harului, darul de rugăciune, lucrează puterea în rugăciunea pentru sine, cu scop de revelație, căință, salvare, izbăvire de pericol, o stăruință atât pentru o salvare spirituală cât și o scăpare fizică, o rugăciune intensă cu lacrimi de căință, ca și atunci când **„plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi-născut”**.

Acest dar al Spiritului, mai lucrează și mijlocirea pentru alții dar nu în măsura darului mijlocirii.

2) Exemple de oameni cu darul rugăciuni:

În Scripturile Ebraice, vedem un exemplu de om cu dar de rugăciune pe Avraam, care s-a rugat lui Dumnezeu și avea o relație puternică cu Dumnezeu (Geneza 12:8; Geneza 20:17). La fel Isac care avea rugăciuni stăruitoare (vezi exemplu: Geneza 25:21).

Mai îl vedem pe Moise care se ruga (Exod 8:30; Exod 10:18), David (Psalm 63; Psalm 69, etc.), Ilie (Iacob 5:17-18), Ezra care postea și se ruga (Ezra 8:23), Neemia care a perseverat în rugăciune pentru casa lui Dumnezeu și pentru poporul lui Dumnezeu și era conducător în rugăciune pentru alți israeliți (Neemia 1:4; Neemia 2:4; Neemia 4:9), profetul Daniel avea darul rugăciunii (Daniel 9:4), el se ruga de trei ori pe zi în ciuda interdicției regale (Daniel 6:1-10).

În Scripturile Creștine, Fiul lui Dumnezeu are darul rugăciunii (Marcu 1:35; Luca 6:12-13), cei 12 apostoli, dar chiar și femeile pot primi darul rugăciunii (vezi: Fapte 1:13-14; Fapte 6:4), apostolii Barnaba și Pavel (Fapte 9:11; Fapte 14:14, Fapte 14:23), etc.

3) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul acestui dar este să ridice oameni ai rugăciunii, ca apostolul Pavel (Efeseni 1:15-17; Coloseni 1:9-12; 1 Tesaloniceni 1:2-3), oameni care să fie exemple pentru frați și surori în viața de rugăciune (1 Corinteni 14:6-20), oameni care să conducă adunarea în rugăciune, să dea îndemnuri de rugăciune, să îi învețe să se roage (Luca 11:13), oamenii care să adeverească adunării și temătorilor de Dumnezeu: puterea rugăciunii! (Filimon 1:22).

Acest dar al Spiritului poate da: revelație și înțelepciune (Fapte 22:17-18; Iacob 1:5), căință profundă, încă Dumnezeu să ne conștientizeze de lucruri care nu le-am socotit păcate! Să despietrească inima spre dragoste, spre a plânge, gândiți-vă cât de împietrite au fost inimile evreilor care timp de două mii de ani nu au vrut să accepte că Iesus este Mesiah, însă vederea lui Mesiah pe Muntele Măslinilor, și turnarea Spiritului de îndurare și rugăciune, i-a făcut să-și îndrepte privirile spre Cel străpuns și să plângă conștientizând fapta lor gravă, ucidera lui Mesiah de către ei.

Rolul acestui dar poate fi pentru un individ sau pentru un grup cu scopul de însufleții rugăciunea, de a o aprinde, ca prin rugăciune să primim o despietire a inimi în adunare.

Toți creștinii au o anumită măsură din Spiritul de îndurare și rugăciune, dar unii care au darul rugăciunii, îl au într-o măsură mai mare, chiar dublă, și astfel primesc mai des puterea de rugăciune și la o intensitate mai mare, ei se roagă mai mult prin Spiritul Sfânt, și aceasta poate duce la primirea altor daruri spirituale: mijlocirea, îmbărbătarea, profeția, limbile, tălmăcirea limbilor, minunea, etc.

Cu toți trebuie să perseverăm în rugăciune, dar doar unii creștini pot fi numiți oameni ai rugăciunii.

4) Ce calități are creștinul care are acest dar?

Calitățile creștinului care dorește să obțină acest dar și apoi să lucreze cu el, este că el este un om atins de îndurarea (mila) lui Dumnezeu față de el (Tit 3:4; Efeseni 2:4), pe el îndurarea divină îl împinge la rugăciune pentru el și pentru alții (Romani 15:9).

Apoi el este un om al rugăciunii, el caută fața lui Dumnezeu, el cunoaște valoarea rugăciunii, puterea rugăciunii făcută cu credință, el se roagă prin Spiritul Sfânt.

Acest dar ne duce la a ne ruga cu spiritul dar și cu mintea, din inimă, creștinul cu acest dar, se roagă cantitativ și calitativ, el este un om al rugăciunii, el este smerit, are o relație cu Dumnezeu puternică, el se bazează pe Tatăl ceresc și apără în rugăciune la El, des cu încredere.

Există creștini care cel mai mult se zidesc, se hrănesc, se întăresc prin cântare, am cunoscut astfel de frați și surori, alții sunt întăriți cel mai mult prin post, alții prin meditare asupra Scripturii, însă creștinii care au acest dar al rugăciunii, sunt zidiți, hrăniți și întăriți **prin rugăciune**.

Adunarea văzând că acel om servește cu acest dar al rugăciunii, va considera că acest frate sau soră are acest dar, conducerea adunării, dacă este frate, îl poate pune să rostească rugăciunea de deschidere a întrunirilor, să conducă întrunirile de rugăciune în adunare, sau în anumite momente să dea îndemnuri pentru rugăciune în timpul programului de adunare, etc.

Iar dacă este soră, o va încuraja ca să continue în această lucrare, chiar să adune alte surori tinere în credință, în casa ei, pe care să le învețe viața de rugăciune (comp. cu Tit 2:3-5).

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

- 1) Ce este darul rugăciunii?**
- 2) Exemple de oameni cu darul rugăciuni:**
- 3) Care este scopul și rolul acestui dar?**
- 4) Ce calități are creștinul care are acest dar?**

5) Câte tipuri de rugăciuni există?

1) Câte tipuri de rugăciuni există și pe care le vom analiza în acest capitol?

Biblia scoate în evidență câteva tipuri de rugăciune, după cum urmează: **(1)** Rugăciuni de LAUDĂ (Psalm 34:1-3). **(2)** Rugăciuni de ADORARE (Psalm 18:1; 116:1). **(3)** Rugăciuni de MULȚUMIRE. **(4)** Rugăciune prin care Îl CAUȚI pe Dumnezeu (1Cronici 16:11; Psalm 77:2; 119:10; Ieremia 29:12-13). **(5)** Rugăciuni care conțin CERERI de tot felul, (Filipeni 4:6). **(6)** Există și rugăciuni de MĂRTURISIRE, care conțin mărturisiri ale păcatelor (Neemia 9:2,3; Ioan 1:9), însă putem face și alt gen de mărturisiri. **(7)** Rugăciunea de MIJLOCIRE, sunt rugăciunile pentru alții, (1Timotei 2:1; Matei 5:44; Luca 6:28).

Noi în acest capitol vom analiza primele 3 tipuri, urmând ca în capitolele următoare să le analizăm pe celelalte patru tipuri!

2) Ce conține rugăciunea de laudă?

Iehova este Dumnezeul laudei, căreia i se cuvine lauda (Psalmul 109:1). Astfel servitorii Lui laudă pentru:

a) Persoana lui Dumnezeu, pentru ceea ce este El, pentru personalitatea lui Dumnezeu (Psalmul 102:21; 106:12; 138:1; 149:1,6; Isaia 42:10).

b) Poporul Îl laudă pe Dumnezeu pentru Numele Lui (66:2; 69:30; 138:2; 148:13), care exprimă personalitatea Lui (Isaia 42:8; 48:9; 49:11). O laudă căci Numele este sfânt (Psalmul 99:3; Isaia 57:15), este sfânt și înfricoșător (Psalmul 111:9), Numele lui Dumnezeu este bun (Psalmul 54:6).

c) Gloria lui Dumnezeu este binecuvântată, căci gloria este strălucirea lui Dumnezeu, reprezentarea persoanei Lui (Ezechiel 3:12).

d) Creștinii au rugăciuni de laude pentru calitățile lui Dumnezeu, ca de pildă pentru: puterea mâinii Lui (Iov 40:14; Psalmul 78:4); pentru dreptatea Lui (Psalmul 35:28); pentru mâna Sa îndurătoare (Psalmul 48:10); pentru măreția Lui (Psalmul 145:3; Isaia 24:14); pentru îndurarea Lui care ține în epocă (1Cronici 16:41; 2Cronici 5:13; 7:6), pentru bunătatea Lui (Psalmul 145:7), pentru sfințenia Lui (Psalmul 97:12).

e) Copiii lui Dumnezeu Îl laudă pe Tatăl lor pentru lucrările Lui (Psalmul 106:2), pentru scăparea și izbăvirea Lui (Exod 15:2; 2Samuel 22:4); pentru bogăția de fapte bune și miracole (Exod 15:11; Psalmul 89:5); pentru înălțarea tăriei poporului (Psalmul 148:14), pentru faptele Lui puternice (Psalmul 145:4).

3) Care sunt formele laudei la adresa lui Dumnezeu?

Rugăciunea de laudă, are cuvinte specifice de laudă, cum ar fi: Dumnezeu te laud (Psalm 119:62,164; Matei 11:25; Luca 10:21), cuvinte de glorificare de slăvire (Romani 1:21; 1Petru 4:11), creștinii Îl binecuvântează pe Cel binecuvântat (Geneza 14:20; Psalmul 66:8,20; 68:19; 145:21), Îl măresc (1Cronici 23:5,30; 25:3), Îl onorează (Apocalipsa 7:12), Îl înălță (Psalmul 18:46; 21:13; 148:13). Exprimările de laudă pot conține mărturisiri sau o recunoaștere a puterii, mărimii, gloriei, splendorii, superiorității, a înțelepciunii, tăriei, bogăției, binecuvântării, putem citi câteva exemple în acest sens în 1Cronici 29:10-13; Apocalipsa 4:11; 5:13; 7:12.

4) Cum este lauda la adresa Domnului Iesus?

Domnul Iesus Christos este lăudat conform Scripturii, astfel discipolii lui Iesus Christos Îl laudă pe Domnul lor pentru persoana Lui (2Petru 3:18), pentru gloria Lui (Efeseni 1:6,14), pentru Numele Lui (Fapte 19:17; Filipeni 2:9,10), pentru faptele și lucrările Lui (Psalmul 45:1-6).

Scriptura descrie cuvintele de laudă la adresa Tălui și Fiului, a creaturilor din cer, de pe pământ, de sub pământ, și din mare, vezi în acest sens: Apocalipsa 5:12,13.

5) Ce este rugăciunea de adorare?

Pe baza laudei a ceea ce este Dumnezeu, exprimată în rugăciunea de laudă, ajungem să Îl adorăm (iubim) pe Dumnezeu așa cum se spune în Psalmul 29:2, SCC se arată aceasta: **“Dați lui Iehova gloria Numelui Său! Adorați-L pe Iehova în sfântă splendoare!”**

Acesată adorare este o închinare a inimii, o declarare a stării inimii față de Dumnezeu, așa cum au declarat Psalmistul: **“Te iubesc, Iehova, tăria mea!”** (Psalmul 18:1, SCC)

Rugăciunea de ADORARE exprimă iubirea noastră față de Iehova Dumnezeu (Psalm 116:1), față de Iesus Christos (Psalmul 45:11; Efeseni 6:24), într-un mod plăcut și biblic, ca iubitul față de Sunamita

(Cântarea Cântărilor 1:1-4; 13-15; 2:9), nu ca Israelul care adora sau se închina, urmând porunci omenești ca doctrine (Marcu 7:7).

6) Ce este rugăciunea de mulțumire?

Rugăciuni de MULȚUMIRE, unde îi mulțumim lui Dumnezeu și ne manifestăm recunoștința și aprecierea față de: a) intervențiile lui Dumnezeu și binecuvântările Lui, astfel găsim în Scriptură: mulțumiri pentru intervenția lui Dumnezeu în lucrarea Lui de înviere (Ioan 11:41); de vestire a credinței (Romani 1:8); pentru harul dat prin Christos (1Corinteni 1:4); mulțămiri lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare: viața eternă (2Corinteni 9:15); mulțumiri pentru serviciu sacru (2Timotei 1:3), mulțumiri pentru alți frați și calitățile lor care sunt de folos adunării (Coloseni 1:3; Filimon 1:4; 1Tesaloniceni 1:2; 2Corinteni 8:16); mulțumiri pentru biruință (2Corinteni 2:14); mulțumiri pentru mâncare (1Corinteni 10:30).

Dar și pentru b) permisiunile Lui care sunt spre un bine îngăduit, sau spre desăvârșirea noastră, de aceea Îi mulțumim TOTDEAUNA și pentru TOATE lucrurile (și bune și rele care sunt pentru cioplirea noastră) lui Dumnezeu prin Domnul Iesus Christos (Efeseni 5:20; 1Tesaloniceni 5:18).

În Scriptură găsim de exemplu și mulțumiri lui Iesus Christos, pentru întărire, pentru aprobare, pentru serviciu dat (1Timotei 1:12), căci Domnul Iesus dă serviciile în adunarea creștină (1Corinteni 12:5).

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

- 1) Câte tipuri de rugăciuni există?**
- 2) Ce conține rugăciunea de laudă?**
- 3) Care sunt formele laudei la adresa lui Dumnezeu?**
- 4) Cum este lauda la adresa Domnului Iesus?**
- 5) Ce este rugăciunea de adorare?**
- 6) Ce este rugăciunea de mulțumire?**

6) Rugăciunea de căutare a lui Dumnezeu și de mărturisire

1) Ce este rugăciunea de căutare a lui Dumnezeu?

Nu este suficient să te rogi; ci, tu trebuie să-l cauți pe Dumnezeu (1Cronici 16:11); pentru sfat și îndrumare (Daniel cap.9), pentru problemele tale (Psalm 77:2); pentru cum să ne trăim viața (Psalm 119:10); pentru toate nevoile tale, pentru călăuzire în lucrarea Lui, El vrea ca tu să-L cauți, și El se va lăsa găsit de tine, dacă Îl cauți din toată inima (Deuteronom 29:29; 1Cronici 16:11; Psalm 77:2; 119:10; Ieremia 29:12-13; Daniel 9:3; Matei 7:7-11).

2) Pe cine ajungi să cunoști, prin rugăciunea de căutare?

Primul lucru pe care să îl cauți prin rugăciune din inimă, este persoana lui Dumnezeu (Matei 22:37; Fapte 17:27). Mai exact vom urma aceste trei aspecte:

a) Din personalitatea lui Dumnezeu avem nevoie să cerem ca El să ne dezvăluie un aspect al personalității Lui care nouă ne scapă, deoarece, fiecare om datorită păcatului (Romani 5:12), a pierdut din chipul adică din calitățile lui Dumnezeu (Coloseni 3:10), și astfel există anumite domenii ale omului unde el este mai afectat de păcat, și aceasta face ca o anumită latură a lui Dumnezeu să o vadă mai greu, este nevoie ca să primească dezvăluire și cunoștință în aceea latură, apoi pe baza acestei cunoștințe, putem să biruim principala slăbiciune și să-L cunoaștem mai bine pe Dumnezeu.

b) Apoi Dumnezeu dacă L-am găsit, stând la sfat cu El, poate să ne mărească înțelegerea noastră, a TUTUROR calităților, aspectelor din Dumnezeu, una este să cunoaștem calitățile principale a lui Dumnezeu cu mintea, și altfel va fi prin dezvăluire, ele ne vor marca mai mult, și le vom înțelege mai bine cu inima sau cu spiritul nostru (Efeseni 1:17-18).

c) Dumnezeu ne poate dezvălui în cadrul părtășiei cu El după ce L-am găsit aspecte noi, ramuri și subramuri din personalitatea lui la care nu ne-am gândit și ele ne vor face să-l iubim mai mult (Efeseni 3:18-19).

Toate aceste trei subpuncte de mai sus, se aplică și în cazul găsirii și părtășiei cu Fiul lui Dumnezeu: Iesus Christos (1Corinteni 1:9).

3) Ce cunoștiințe obții prin rugăciunea de căutare a lui Dumnezeu?

Părtășia cu Dumnezeu te duce la căință (Romani 2:4). Stând de vorbă cu El, Dumnezeu prin Spiritul Sfânt îți va dezvălui păcatul din viața ta (Ioan 16:7-8). El te încurajează, te mângâie dar și te va mostra ca un tată iubitor, care dorește binele copilului Său (Psalm 103:13).

Cum știi că L-ai găsit pe Dumnezeu? Prin faptul că El pas cu pas te va corecta, imediat cum faci un pas greșit, te va atenționa și pedepsi, aceasta înseamnă că tu umbli cu Dumnezeu pe pământ (comp. cu Geneza 5:22).

Apoi Dumnezeu îți va dezvălui planul Lui (Proverbe 19:21) cu tine, cu familia ta, cu adunare, cu lucrarea creștină (Efeseni 1:11; Efeseni 3:10-11), El îți va da înțelepciune, dezvăluire, călăuzire în lucrare, în viața ta, ca să te umpli de cunoștiința voinței Lui, nu doar de o cunoștiință teologică (Coloseni 1:9-11).

4) Care este nivelul matur de rugăciune de căutare a lui Dumnezeu?

Nivelul matur este că în majoritatea timpului El va fi lângă tine, nu va mai fi necesar un timp de ore sau minute bune de a pătrunde în cer până a ajunge înaintea feței Lui; ci, tu ești deja în prezența Lui.

Apoi după ce umbli cu Dumnezeu, și vei trăi în Christos (2Corinteni 2:14; 2Corinteni 2:17), vei fi condus de Spiritul Sfânt (Romani 8:14), te vei ruga neîncetat prin darul vorbirii în alte limbi (1Tesalonicieni 5:17; 1Corinteni 14:14). Atunci nu va mai fi nevoie de mult timp de a-L căuta; ci, El în general va fi cu tine, ca Tată (1Petru 1:17), ca Păstor (Psalm 23:1), ca prieten (Ieremia 3:4), etc. și vei umbla în Spiritul lui spre gloria Lui (1Petru 4:11), și te vei bucura de lumina feței Lui (Psalm 89:15).

Până nu ajungem la această fază finală, să nu ne oprim din rugăciunea de căutare a lui Dumnezeu și a voinței Lui. Amen.

5) Cum se face rugăciunea de cerere?

Rugăciuni care conțin CERERI de tot felul, atât pentru lucrurile spirituale, cât și pentru cele materiale (Filipeni 4:6), uneori cererile i-au forma de implorare sau cereri fierbinți (Evrei 5:7).

Cererea se face din inimă, altfel nu este ascultată (Matei 15:8,9), și nu din motive egoiste căci o astfel de cerere nu este ascultată așa cum se spune în Iacob 4:3, SCC: **“Voi cereți, și nu primiți; pentru**

că cereți rău, ca să cheltuiți în plăcerile voastre”. Iată cererile rele nu sunt ascultate, ele risipesc, ele nu fac referire la nevoi reale, aceste cereri nu au răspuns din cer!

6) Ce fel de rugăciuni de cerere există în Scripturi?

Conform Scripturilor există:

Cereri de toate tipurile (1Regi 8:30; 8:52; Fapte 1:14; Efeseni 6:18; Filipeni 4:6; 1Timotei 2:1), cereri pentru orice veți vrea (Ioan 15:7; 16:24).

Cereri pentru lucruri spirituale:

Solomon a cerut o inimă pricepută (1Regi 3:8-10), înțelepciune și pricepere (1Regi 3:11; 2Cronici 1:11); cerere pentru a fi ascultate toate tipurile de cereri în casa lui Dumnezeu (1Regi 8:54; 9:3), pentru izbăvire (Psalmul 119:170; Evrei 5:7); cereri de iertare pentru păcate (1Regi 8:47; 2Cronici 6:24; 2Cronici 33:13); pentru ca fața lui Dumnezeu să strălucească peste templu (Daniel 9:17-20), etc.

Cereri pentru lucruri fizice:

Cerere pentru alimente (Psalmul 105:40), pentru ploaie (Zaharia 10:1), pentru tot felul de nevoi (Matei 6:8).

Iar Iehova Dumnezeu ne răspunde la cereri conform cu Psalmul 143:1, SCC: **“Iehova, ascultă-mi rugăciunea, pleacă urechea la cererile mele! În credințioșia Ta, răspunde-mi, în dreptatea Ta!”** Dumnezeu își pleacă urechea la cererile noastre datorită credințioșiei Lui față de noi.

7) Ce este rugăciunea de mărturisire?

Mărturisirea păcatelor, a păcatului personal, dar și colectiv (Daniel 9:20; Levitic 16:21; Psalmul 38:18), mărturisirea păcatelor ca principiu (Psalmul 32:5; Proverbe 28:13; 1Ioan 1:9), mărturisirea păcatelor prin rugăciune public (Neemia 9:2,3). Însă putem face și alt gen de mărturisiri, ca de exemplu: Mărturia prin rugăciune cu gura ta că Iesus este Domn (Romani 10:9), mărturii sau exprimări ale credinței noastre în rugăciune (comp. cu 1Timotei 6:12).

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

1) Ce este rugăciunea de căutare a lui Dumnezeu?

2) Pe cine ajungi să cunoști, prin rugăciunea de căutare?

- 3) Ce cunoștințe obții prin rugăciunea de căutare a lui Dumnezeu?
- 4) Care este nivelul matur de rugăciune de căutare a lui Dumnezeu?
- 5) Cum se face rugăciunea de cerere?
- 6) Ce fel de rugăciuni de cerere există în Scripturi?
- 7) Ce este rugăciunea de mărturisire?

7) Rugăciunea de mijlocire

1) Cine sunt Mijlocitorii în rugăciune?

Conform Scripturilor, doar Iesus Christos este **singurul** Mijlocitor între noi și Dumnezeu (1Timotei 2:5; 1Ioan 2:1), El este Marele Preot ce pledează pentru noi în fața lui Dumnezeu (Evrei 4:14-16).

Iar Spiritul Sfânt, este singurul mijlocitor între noi și Iesus Christos (1Corinteni 12:3; Ioan 16:14), El transmite rugăciunea noastră la Iesus, iar Fiul la Tatăl!

Astfel doar prin Cristos și prin Spiritul Sfânt, ajungem la Dumnezeu (Ioan 14:6; Ioan 16:23; Romani 8:26-27, Romani 8:34; Efeseni 2:18; Efeseni 6:18; Filipeni 3:3; Iuda 1:20). De aceea, rugăciunile noastre, le adresăm Tatălui ceresc, în Numele Lui Isus și prin Spiritul Sfânt (Efeseni 2:18; Efeseni 5:20; Efeseni 6:18; Coloseni 3:17; Iuda 1:20). La Tatăl ne rugăm prin Fiul (Ioan 16:23; Efeseni 5:20; Coloseni 3:17), și la Fiul prin Spiritul Sfânt (Ioan 15:26; Ioan 16:14; 1Corinteni 12:3).

Creștinii chiar dacă nu sunt mijlocitori în rugăciune în sensul de intermediari între oameni și Dumnezeu prin care oamenii să se roage prin ei la Dumnezeu! Nu.

Ci ei pot mijloci în sensul că se alătură persoanei cu probleme sau cu anumite nevoie și îl ajută să și ducă povara (comp. cu Galateni 6:2), credinciosul sprijină anumite cauze (Iacob 5:14; Coloseni 4:3-4; 2Tesaloniceni 3:1-2).

Conform Bibliei, toți creștinii sunt chemați să mijlocească (1Timotei 2:1-2), însă doar unii au serviciul mijlocirii prin darul mijlocirii, aceștia vor mijlocii mai mult ca ceilalți: calitativ și cantitativ deoarece au fost chemați de Dumnezeu la această lucrare.

2) Ce este și ce implică rugăciunea de mijlocire?

Rugăciunea de MIJLOCIRE, sunt rugăciunile pentru alții, care conțin cereri pentru necesitățile altora, fie pentru cei din familie sau pentru frații de credință, sau pentru semenii noștri, chiar pentru dușmanii noștri (1Timotei 2:1; Matei 5:44; Luca 6:28).

Ce înseamnă a mijloci? Înseamnă *“a fi la mijloc între două persoane”*, astfel o persoană care mijlocește se pune între Dumnezeu și persoana pentru care mijlocește prin meritele lui Christos și prin intermediul Spiritului Sfânt (Romani 15:30).

De asemenea, atunci când mijlocești pentru cineva te pui între ea și demoni și o aperi prin mijlocirea ta de influență și atacurile lor, mai ales în zonele slabe sau unde s-a făcut o spărtură (Ezechiel 22:30)!

O persoană mai slabă spirituală are un mai mic har al mijlocirii decât una puternică spiritual, pe care Domnul o călăuzește în mijlocire, spre a folosi spiritualitatea aceste persoane mature pentru a acoperi spărturile spirituale, a acoperi slăbiciunile (Ioan 17:9-12). O rugăciune de mijlocire puternică este a întregii adunării care se poate ruga chiar pentru lucrarea apostolică (Coloseni 4:2-4).

3) Ce este darul mijlocirii în rugăciune?

Darul mijlocirii, este darul Spiritului Sfânt care te cheamă pe genunchi la mijlocire, te îndeamnă la a mijloci, darul îți dă putere, viață, dragoste și inima lui Dumnezeu pentru oameni, își dă înțelepciune sau călăuzire în lupta mijlocirii.

Diferența dintre darul rugăciunii și cel al mijlocirii, este că darul mijlocirii este o putere de rugăciune izvorâtă din dragostea Spiritului pentru alții, **doar pentru alții**, și nu pentru nevoi personale, acest dar, te va duce să te rogi **doar** pentru alții, pe când darul rugăciunii se poate manifesta ca cereri și implorări și pentru nevoile tale spirituale și materiale. Creștinul care are darul mijlocirii se poate ruga pentru sine, însă nu prin acest dar al mijlocirii, care este exclusiv o lucrare în serviciul altora.

Acest dar este descris în Romani 15:30, dar vom reda și contextul, v.30-32, SCC: „**Vă rog însă, fraților, prin Domnul nostru Iesus Christos și prin dragostea Spiritului, să luptați împreună cu mine în rugăciunile către Dumnezeu pentru mine; ca să fiu izbăvit de neascultătorii cei din Iudeea; și serviciul, cel pentru Ierusalim, să se facă bine-primit de cei sfinți. Pentru ca, venind la voi cu bucurie, printr-o voință a lui Dumnezeu, să mă învierez împreună cu voi**”.

Apostolul Pavel avea anumite nevoi de ocrotire, și îi îndemna pe frații din Roma, nu doar să se roage pentru aceste nevoi, ci să o facă **prin darul mijlocirii**, adică luptându-se în rugăciune, har pe care îl au în general mijlocitorii!

Iar acest dar al harului, uneori, în anumite situații, îl poate primi toată adunarea, așa cum a fost cazul când apostolul Petru a fost închis și toată adunarea mijlocea pentru el, ceea ce a dus la intervenția divină prin înger și eliberarea lui din închisoare (Fapte 12:5-17).

Pavel dorea: 1) izbăvirea de cei neascultători din Iudeea; 2) ca serviciul pentru creștinii din Ierusalim să fie bine primit de sfinți, fără loviturile demonice ale iudaizanților, ca apoi să vina la Roma bucuros.

Apostolul știa că cei din Roma se roagă pentru el, însă el dorea ca ei toți, ca adunare, să primească darul mijlocirii, care să-i ducă la a fi luptători în rugăciune pentru el în fața lui Dumnezeu.

Acest dar izvorăște din **“dragostea Spiritului”**, de aceea Pavel îi îndemna să se lupte prin dragostea Spiritului. De fapt, nu poți mijloci fără dragoste! Dragostea te împinge la a mijloci, la te lupta în rugăciune, la a simți împreună cu nevoile fraților (1Petru 3:8).

Cu o altă ocazie Pavel l-a îndemnat pe Timotei astfel: **“din care cauză îți amintesc să reaprinzi darul harului care este în tine prin punerea mâinilor mele. Pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un Spirit de timiditate; ci, de putere, și de dragoste și de cumpătare”** (2Timotei 1:6-7, SCC).

Pavel făcea referire aici la darul vorbirii în alte limbi, pe care Timotei trebuia să îl reaprindă în viața lui de rugăciune, știm că prin darul vorbirii în alte limbi, Spiritul Sfânt **“mijlocește pentru sfinți potrivit cu Dumnezeu”** (Romani 8:27). Iar acest dar al harului, Pavel îl descrie și ca fiind primirea unui **“Spirit... de dragoste”**. Astfel, prin darul vorbirii în alte limbi, se face și o lucrare de mijlocire, printr-un Spirit de dragoste!

La fel, un Spirit izvorât din Spiritul dragostei este darul mijlocirii, care lucrează mijlocirea.

Astfel darul mijlocirii înseamnă o manifestare a dragostei Spiritului care ne face să ne rugăm pentru alții stăruitor, din inimă, cu lacrimi și cu o intensitate mare, simțind această chemare la mijlocire, ca o povară, o chemare, o nevoie ce trebuie împlinită.

Această lucrare se manifestă zi și noapte, uneori Spiritul Sfânt ne va trezi noaptea pentru a mijloci, uneori în mijlocire este spiritul urgenței, dar totdeauna este inima lui Dumnezeu pentru oameni, pe care o primește și mijlocitorul. Pe măsură ce Spiritul Sfânt preia controlul, începi să simți așa cum Dumnezeu simte. Începi să vezi lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Începi să simți pentru oameni așa cum Dumnezeu simte pentru ei și vei începe să plângi în locul lor și pentru ei.

Mijlocirea prin Spiritul, poate fi definită ca o rugăciune sfântă, încrezătoare, stăruitoare prin care cineva pledează la Dumnezeu în

favoarea altuia sau altora, care au nevoie cu disperare de intervenția lui Dumnezeu, înseamnă a sta în spărtură, așa cum dorește Dumnezeu: oameni-mijlocitori, și cum descrie El această nevoie în Ezechiel 22:30: „**Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc nici unul!**” (Vezi Psalm 106:23). Mijlocitorul stă în spărtură, acolo unde din punct de vedere spiritual, este o spărtură în gard pe unde poate dușmanul să intre, și cel ce trebuie să păzească nu își dă seama de spărtură. Indiferent că este vorba de un popor dintr-o țară, sau o adunare locală, o familie, sau un frate sau o sora, mijlocitorul stă în locul lor și se roagă pentru aceea slăbiciune, ca Dumnezeu să o corecteze, să de-a har, să intervină.

4) Care este rugăciunea de mijlocire corectă?

Trebuie să facem diferența între: darul mijlocirii pe care îl are un mijlocitor din adunare chemat la această lucrare, de darul într-o formă mică pe care orice frate sau soră îl poate avea ocazional, sau de rugăciunea pentru alții venită din fire nu din Spiritul!

Mijlocirea primită de Dumnezeu, **vine doar prin lucrarea Spiritului Sfânt**, fie prin darul mijlocirii, fie prin darul vorbirii în altă limbă, sau prin darul rugăciunii.

Mijlocirea este primită de la Dumnezeu, doar dacă este inițiată, autorizată, motivată, lucrată de Spiritul Sfânt.

Un om singur se poate decide să mijlocească pentru familie sau alți oameni, dar dacă nu intervine Spiritul Sfânt să îl ajute în aceea rugăciune, aceea rugăciune rămâne firească, carnală, omenească, chiar demonică (Iacob 3:15). Biblia consemnează cazuri de rugăciuni de mijlocire greșite (Psalm 35:13; Ieremia 7:16; Ieremia 11:14; Ieremia 14:11; 1Ioan 5:16).

De aceea, să ne rugăm prin Spiritul Sfânt (Efeseni 6:18; Iuda 1:20) și dacă El ne va călăuzi la mijlocirea pentru alții, să o facem.

5) Exemple de mijlociri și mijlocitori în rugăciune

În Biblie găsim mijlocirea lui Christos, atât ca om pe pământ, cât și după înălțare ca Mare Preot.

În timpul lucrării sale pământești, Iesus s-a rugat pentru discipolii Săi (Ioan cap. 17), pentru Petru (Luca 22:31-32), El sa rugat chiar și pentru dușmanii Săi în timp ce atârna pe cruce (Luca 23:34).

Iesul acum mijlocește pentru noi înaintea tronului lui Dumnezeu (Romani 8:34; Evrei 7:25; Evrei 9:24). Pentru acest motiv Ioan îl numește pe Iesul: „**Mijlocitor**” nostru la Tatăl adică unul care apară cauza noastră (1Ioan 2:1). Fără harul, îndurarea și ajutorul Său, fără mijlocirea Sa pentru noi, noi am fi despărțiți de Dumnezeu și am deveni din nou înrobiți de păcat.

În mijlocire este implicat și Spiritul Sfânt, Pavel afirmă: „**și Spiritul ajută slăbiciunii noastre. Pentru că nu știm să ne rugăm precum trebuie. Dar însuși Spiritul mijlocește cu suspine nevorbite. Însă Cel cercetând inimile, știe care este mentalitatea Spiritului; pentru că El mijlocește pentru sfinți potrivit cu Dumnezeu**” (Romani 8:26-27, SCC).

Spiritul Sfânt mijlocește, în anumite momente El mijlocește nu prin rugăciunile noastre, nu prin vorbele noastre adresate Tatălui, ci prin suspine negrăite, printr-un alt mijloc de comunicare de la inima Lui spre inima lui Dumnezeu, fără a ne implica pe noi sau buzele noastre (vorbirea noastră).

Dumnezeu cercetează inima noastră unde locuiește Spiritul și El vede chiar și mentalitatea (modul de gândire) Spiritului, și aceasta este o formă de mijlocire a Spiritului.

Dacă Dumnezeu i-a cugetarea noastră și suspinul nostru ca pe o rugăciune, la fel face cu mentalitatea (cugetarea) Spiritului Sfânt și suspinul Lui (Psalm 5:1; Psalm 10:17; Psalm 19:14; Efeseni 3:20).

Astfel Spiritul Sfânt mijlocește după voia lui Dumnezeu (Romani 8:27), în următoarele moduri:

El mijlocește **verbal** la Domnul Iesul, El mijlocește **cu suspine negrăite**, dar și cu **mentalitatea Sa**, însă toate mijlocirile indiferent de metodă, ajung în final la Dumnezeu prin Domnul Iesul Christos.

Pe lângă Domnul Iesul și Spiritul Sfânt, Biblia se referă adesea la rugăciunile de mijlocire ale credincioșilor și consemnează numeroase exemple de rugăciuni remarcabile, puternice.

În Scripturile Ebraice, conducătorii poporului lui Dumnezeu, cum ar fi bunăoară împărații (1Cronici 21:17; 2Cronici 6:14-42), profeții (1Regi 18:41-45; Daniel cap.9) preoții (Ezra 9:5-15; Ioel 1:13; Ioel 2:17-18), trebuiau să deschidă calea de rugăciune în mijlocire pentru popor.

Exemple minunate de mijlocire, includ rugăciunile lui David pentru fiul său (2Samuel 12:16, 1Cronici 29:19) ale lui Iov pentru copiii săi (Iov 1:5).

În viața lui Moise noi vedem cel mai bun exemplu al puterii rugăciuni de mijlocire. Cu diferite prilejuri el sa rugat intens ca Dumnezeu să schimbe voia sa declarată, chiar după ce Dumnezeu îi spusese deja lui Moise direcția acțiunii Sale. De exemplu, după ce Israelii sau răzvrătit împotriva Domnului și au refuzat să intre în Canaan, Dumnezeu i-a spus lui Moise ca El îi va nimici; și că va face din Moise un neam mai mare (Numeri 14:13-19). La încheierea rugăciunii sale, Dumnezeu a zis, iert cum ai cerut (Numeri 14:20; vezi și Exod 32:11-14; Numeri 11:2; Numeri 12:13; Numeri 21:7; Numeri 27:5).

Alți mijlocitori din sunt: Ilie (1Regi 18:21-46; Iacob 5:16-18); Neemia (Neemia 1:3-11). Rugăciunea lui Daniel din (Daniel cap.9) este o rugăciune cu caracter de mijlocire, deoarece el se roagă cu sinceritate pentru restaurarea Ierusalimului și în favoarea întregului popor.

Scripturile Creștine prezintă chiar mai multe exemple de rugăciuni de mijlocire prin darul mijlocirii, găsim exemple minunante în: Fapte 13:3; Fapte 12:5, Fapte 12:12; Iacob 5:14; Iacob 5:16; Evrei 13:18-19; 1Timotei 2:1-3.

Apostolul Pavel a mijlocit pentru copiii lui spirituali (Efeseni 1:15-20; Filipeni 1:9-11; Coloseni 1:9-11).

Apostolul Pavel a fost cu siguranță un om al mijlocirii, care a avut acest dar, după cum vă puteți da seama din referințe:

1Corinteni 1:4, SCC: **„Mulțumesc lui Dumnezeu, totdeauna despre voi, pentru harul lui Dumnezeu, cel dat vouă în Christos Iesus”.**

1Tesaloniceni 1:2-3, SCC: **„Mulțumim lui Dumnezeu totdeauna pentru voi toți, făcând amintire de voi în rugăciunile noastre; amintindu-ne neîncetat de lucrarea credinței voastre, și de osteneala dragostei, și de răbdarea speranței în Domnul nostru Iesus Christos, înaintea lui Dumnezeu și Tată al nostru”.**

Filimon 1:4, SCC: **„Mulțumesc Dumnezeului meu, făcând totdeauna amintire de tine în rugăciunile mele”.**

2Timotei 1:3-4, SCC: **„Mulțumiri am lui Dumnezeu, căruia îi fac serviciu sacru din strămoși într-o conștiință curată, că neîncetat am amintire despre tine în rugăciunile mele, noapte și zi; amintindu-mi de lacrimile tale, tânjind să te văd, ca să fiu umplut de bucurie”.**

Și fratele Epafra a avut darul mijlocirii, observați:

Coloseni 4:12-13, SCC: „Vă salută Epafras, cel ce este dintre voi, sclav al lui Christos Iesus, totdeauna luptând pentru voi în rugăciuni, ca să stați perfecți și deplini în toată voința lui Dumnezeu. Pentru că mărturisesc despre el, că are multă osteneală pentru voi și pentru cei din Laodiceea și pentru cei din Ierapolis”.

6) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul acestui dar este de a da putere, autoritate, călăuzire, o inimă pentru oameni sau frați și surori în nevoie, noi putem mijloci și fără darul acesta, dar darul acesta amplifică puterea de mijlocire, el este legat de daruri ca limbi și profeție.

Acest dar, aproape te face să nu te mai oprești în a mijloci pentru oameni, biserici, orașe, țări, etc.

Acum câțiva ani am primit acest dar pentru un timp, și îmi aduc aminte că Duhul Sfânt mă trezea noaptea și îmi aducea aminte cauze de rugăciune, mă puteam ruga cum nu m-am rugat niciodată pentru oameni, plângeam, aveam o dragoste nepământească pentru oameni, îi iubeam prin Duhul cu o dragoste divină, simțeam alături de ei, doream izbăvirea lor, ajutarea lor, primeam descoperiri, profeții, vedeam duhuri demonice care se luptă contra lor, uneori mijlocirea este o luptă pentru suflete sau alte obiective, este o luptă cu demonii, cu somnul, cu oboseala, este puterea lui Dumnezeu de a salva prin rugăciune, este plâns, geamăt, ți se rupe inima, simți inima lui Dumnezeu pentru acei oameni.

Mai târziu am fost într-un grup de mijlocire, care a ținut câteva luni, obiectivul principal era mijlocirea pentru oraș ca Dumnezeu să aducă trezire, un frate coordona grupul numit de păstor, dar din păcate dacă la început au venit mulți frați, în timp ei au plecat, dându-și seama că nu au acest dar, mulți se rugau dar fără călăuzire, niciodată nu aveau nici o descoperire sau profeție, fără dar, fără a simți inima lui Dumnezeu, la sfârșit am rămas doar doi, singuri care aveam cu adevărat darul, am primit profeții pentru oraș. Astfel toți creștinii pot mijlocii dar nu toți au darul.

Scopul și rolul acestui dar, este să completeze slaba rugăciune a altora în harul lui Dumnezeu, sau a celor ce au căzut sau au devenit căldicei, să ajute lucrătorii în câmplul de lucru, misionarii, copiii spirituali, cei începători în Cristos, și toate categoriile de creștinii pot fi ajutați prin acest dar.

Există multe mărturisiri cum misionari au fost scăpați de sălbatici, boli, pericole, curse, prin darul mijlocirii.

În numeroasele rugăciuni de mijlocire din Scriptură, sfinții temători de Dumnezeu au intervenit pe lângă El ca să abată judecata Sa, ca să restaureze poporul sau să izbăvească din pericol, să binecuvânteze poporul, sau Mijlocitorii sau rugat de asemenea să fie trimis Duhul Sfânt, pentru vindecare, pentru iertarea păcatelor, pentru abilitatea oamenilor de a conduce bine, pentru creșterea creștinismului, pentru pastori eficienți, pentru mântuirea altora, pentru ca popoarele să îl laude pe Dumnezeu. (Coloseni 1:9-14; 1Cronici 4:10).

7) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Acel creștin are o inimă pentru oameni, simte alături de alții (empatia), este smerit și are anumite daruri ce îl pot ajuta în mijlocire, cum ar fi: darul profeției, a avea viziuni cu acest dar al profeției pentru a vizualiza starea persoanei pentru care mijlocești cât și a vedea duhurile rele pentru a lupta contra lor.

Este foarte important ca mijlocitorii să se păstreze, smeriți, umili și modești, să înțeleagă că darul primit este prin har, nu prin merite, și de asemenea, dacă au întruniri de mijlocire separate de întrunirile bisericii, să aibă grijă să se păstreze loiali adunării din care fac parte ca întrunirile lor să nu fie de bârfă, a vorbi ce nu vorbim în biserică, a nu încerca o ruptură a bisericii că păstorul nu este așa profetic cum vrem noi, etc.

Spun astea căci am cunoscut un caz concret în care vrășmașul prin mândria mijlocitorilor au dus o biserică la diviziune și ruină.

Isus a plătit prețul pentru a fi eliberați, vindecați și a avea prezența Duhului Sfânt în permanență. Dumnezeu te caută pe tine pentru a sta în spărtură (Geneza 1:28; Psalm 115:16). Pentru a mijloci pentru ceva sau cineva trebuie să ți se dea și autoritate, Isus ți-a dat autoritate pentru că ești născut din nou și trebuie să folosești această autoritate în numele lui Iesus Christos (Isaia 45:23; Efeseni 1:19; Filipeni 2:10; Luca 10:19; Romani 16:19-20). Prin aceste versete putem vedea că avem autoritate, putem lega puterile întunericului, dar aceasta nu înseamnă să ne batem joc de Diavol (comp. cu Iuda 1:8-10). Prin această autoritate legăm duhurile întunericului, noi nu luptăm împotriva cărnii și a sângelui (2Cronici 20 tot cap.), însă trebuie să auzim de la Dumnezeu înainte de a face ceva prin credință (comp. Romani 10:17 cu Romani 14:22-23), de a mijloci și a face

război spiritual (1Timotei 2:1-4), numai dacă stăm și trăim sub principiile lui Dumnezeu, suntem protejați când folosim acest dar al mijlociri.

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar în mod pregnant, va considera că acest frate sau soră, are acest dar și această lucrare în adunare.

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

- 1) Cine sunt Mijlocitorii în rugăciune?**
- 2) Ce este și ce implică rugăciunea de mijlocire?**
- 3) Ce este darul mijlocirii în rugăciune?**
- 4) Care este rugăciunea de mijlocire corectă?**
- 5) Exemple de mijlociri și mijlocitori în rugăciune**
- 6) Care este scopul și rolul acestui dar?**
- 7) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?**

8) Când, unde, în ce poziție să ne rugăm?

1) Care sunt locurile unde ne putem ruga?

Domnul Iesus Cristos, împreună cu discipolii Săi, în drumul Lui spre Galileea, trece pe lângă o cetate din ținutul Samariei, numită Sihar, aproape de ogorul, pe care-l dăduse Iacob fiului său Iosif. Domnul Iesus, ostenit de călătorie, s-a așezat lângă o fântână, în timp ce discipolii Lui se duseseră în cetate să cumpere mâncare. Era cam pe la ceasul al șaselea (ora 12 după ceasul nostru). Acolo a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iesus i-a zis: „**dă-Mi să beau**”... Și astfel s-a încheiat o discuție între cei doi (Ioan 4:3-19).

După ce femeia samariteancă, își dă seama că Iesus este profet, îi spune că samaritenii se închină pe muntele Garizim iar Israelul la Ierusalim, această afirmație este similară cu întrebarea care probabil o frământa, și anume *unde este locul unde trebuie să se închine oamenii?* În *templul samaritean* de pe muntele Garizim (muntele binecuvântării) unde ei aveau un templu, sau în *templul din Ierusalim*?

Domnul îi răspunde femeii că: **“Vine o oră, când nu vă veți închina nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ceea ce nu știți; noi ne închinăm la ceea ce știm, pentru că salvarea este din iudei. Dar vine o oră, și acum este, când închinătorii cei adevărați se vor închina Tatălui în spirit și adevăr; pentru că și Tatăl caută pe cei închinându-se la El, ca aceștia”**. Astfel, conform Învățăturii lui Iesus, închinarea noastră nu este legată de un loc fizic; ci, putem să ne rugăm **“în orice loc”** așa cum se spune și în 1Timotei 2:8, ceea ce contează este starea inimii noastre, adică să ne închinăm în spirit și adevăr. Ceea ce înseamnă că spiritul sau inima (Evrei 4:12) este locul unde trebuie să ne rugăm.

2) Care este poziția în care trebuie să ne rugăm?

Biblia arată cazuri de rugăciune pe genunchi (Efeseni 3:14), mai ales când suntem acasă sau în adunare, rugăciunea pe genunchi exprimă bine: închinarea (plecăciunea) noastră față de Creator (Romani 14:11; Apocalipsa 5:14).

Ne mai putem ruga și în picioare (Luca 18:10-13; Neemia 2:3-5); sau stând pe ceva (1Regi 18:42), sau în anumite situații chiar culcați în pat (2Regi 20:2; Isaia 38:1-3), dar bineînțeles rugăciunea în

genunchi reprezintă smerenia noastră, sau cea care conține o plecăciune totală (Luca 22:41; Marcu 14:35; Matei 26:39).

3) Ce motive și ocazii avem să ne rugăm?

Putem să ne rugăm oricând, mai ales când ne îndeamnă inima să-L laudăm (Matei 11:25,26) sau când am păcătuit și avem nevoie de iertare (Psalm 32:1-5), când suntem în suferință (Iacob 5:13).

Alte ocazii de a ne ruga, sunt de exemplu: la masă (Matei 14:19), când ne culcăm (Psalm 141:2), când studiem Biblia (Proverbe 2:3-5), dimineața cerându-i binecuvântarea pe parcursul zilei (Marcu 1:35), când avem de luat o decizie (Luca 6:12,13), când suntem încercați (Marcu 14:38; Iacob 5:13).

4) Ce înseamnă rugăciunea cu mintea și rugăciunea cu spiritul?

Rugăciunea creștinului, i-a două forme, rugăciunea condusă de minte, de rațiune (1Corinteni 14:15), noi ne rugăm după cum gândim noi că este bine să cerem, să mulțumim, etc. Această rugăciune poate fi călăuzită de Spiritul Sfânt într-o mică măsură, dar ea este o rugăciune ordonată și dirijată de rațiune. Ea poate fi spusă în gând, în șoaptă sau cu voce tare (1Samuel 1:12-15; Neemia 2:1-5; Fapte 4:24). Uneori cererile, mijlocirea pentru alții dintr-o astfel de rugăciune, poate fi în armonie cu voința lui Dumnezeu, sau poate să nu fie, pentru că nu totdeauna gândurile noastre sunt gândurile lui Dumnezeu (Isaia 55:8).

Dar mai este o formă a rugăciunii: rugăciunea cu spiritul omului, condusă de Spiritul Sfânt. Rugăciunea spiritului nostru sau a inimii noastre (1Corinteni 14:14), care se manifestă prin vorbirea în alte limbi, date de Spiritul Sfânt în mod spontan, limbi îngerești sau omenești, dar necunoscute de cel ce se roagă (Fapte cap. 2; 1Corinteni 14:14,15). Și această rugăciune, se poate manifesta fie în șoaptă, în sine, fără exteriorizare, fie cu voce tare (1Corinteni 14:2,27,28; Fapte 2:4-6).

Însă această rugăciune este în totalitate după voința lui Dumnezeu, pentru că Spiritul Sfânt ne va călăuzi ce să spunem (Iuda 1:20; 1Corinteni 2:12-16), și noi vorbim realmente lui Dumnezeu (1Corinteni 14:2,28), cuvintele învățate de la Spiritul, comunicând lucruri spirituale prin mijloace spirituale (1Corinteni 2:12,13).

Chiar dacă pentru oameni, cuvintele ce le spunem sunt mistere, neînțelese de ei, iar pentru cei necredincioși sunt o nebunie (1Corinteni 2:14), ele pentru Dumnezeu sunt o rugăciune după voința Lui! – Romani 8:26,27.

5) Cum putem să avem o viață de rugăciune abundentă?

Conform principiului din 1Corinteni 15:46, SCC: **“Dar întâi nu este cel spiritual, ci cel sufletesc; apoi, cel spiritual”**, la fel și în domeniul rugăciunii mai întâi vine ceea ce este sufletesc adică mintal, rațional, apoi ceea ce este spiritual, rugăciunea inimii, rugăciunea neîncetată a darului limbilor lăuntrice!

Prin urmare, la început rugăciunea este o lucrare a minții omului, astfel ca omul să își de-a silința ca să petreacă mult timp în rugăciune, perseverând în ea (Romani 12:12) pentru a compune și rosti rugăciuni raționale, el trebuie să fie motivat în acest sens! Astfel credinciosul trebuie să înțeleagă importanța rugăciunii, utilitatea rugăciunii, ca să fie puternic motivat în a avea răbdare, a sta pe genunchi și a spune regulat rugăciuni către Dumnezeu progresiste ca timp și calitate. Ca în final să aibă o viață abundentă de rugăciune rațională, aceasta ducând paralel la rugăciunea inimii.

Apoi trebuie să știm că Dumnezeu consideră chiar și meditația, reflecția, gândirea, cugetarea noastră, ca o rugăciune (Psalm 5:1; 10:17; 19:14). Astfel este important ce gândim, căci Dumnezeu i-a seama și la aceasta ca la o rugăciune (Efeseni 3:20).

Disciplina cugetării ne ajută și în a ne da idei de rugăciune constante, și astfel împletind cugetarea cu rugăciunea avem o viață abundentă de rugăciune!

De fapt, avem porunca: să ne rugăm neîncetat (1Tesaloniceni 5:17)!

Ceea ce ne poate duce la a ne ruga neîncetat, este umplerea cu Spirit, ca prin Spiritul în limbi să ne rugăm în orice vreme (Evrei 6:18), atunci viața noastră va fi plină de rugăciune și neîncetat.

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

- 1) Care sunt locurile unde ne putem ruga?**
- 2) Care este poziția în care trebuie să ne rugăm?**
- 3) Ce motive și ocazii avem să ne rugăm?**
- 4) Ce înseamnă rugăciunea cu mintea și rugăciunea cu spiritul?**
- 5) Cum putem să avem o viață de rugăciune abundentă?**

9) Calitatea și cantitatea rugăciunii

1) Rugăciunea din inimă?

Dacă Îl iubești pe Dumnezeu vei vorbi spontan cu El, din inimă, așa cum vorbești cu părinți tăi umani, sau cu un prieten mai în vârstă. Îți vei vărsa inima înaintea Lui (Plângeri 2:19; 1Samuel 1:15), adică să goleşti ce ai în lăuntrul tău (gânduri, sentimente, frământări, bucurii, dorințe, etc.) înaintea lui Dumnezeu. Apoi, de acolo, din lăuntrul tău, Spiritul Sfânt va lua și va da lui Christos rugăciunea ta și Christos în final, i-o va da lui Dumnezeu, ascultătorul final al rugăciunii (Psalm 65:2).

Biblia arată că rugăciunile noastre și închinarea noastră trebuie făcută din toată inima (Psalm 9:1; 86:12; 119:145; Ieremia 29:13; Efeseni 5:19).

Dumnezeu cunoaște pe cei ce nu se închină din inimă, din sinceritate, sau din interese egoiste, sau formal, ca să spună doar că s-au închinat, o astfel de rugăciune este respinsă (Osea 7:14; Marcu 7:6,7).

2) Ce înseamnă a ne închina în spirit și adevăr?

Biblia spune să ne închinăm în spirit și adevăr (Ioan 4:23-24 SCC). În Biblie, cuvântul „spirit”, se referă la ceva nevăzut, care nu este materie (Ioan 3:6-8). Astfel a te închina „în spirit”, înseamnă că închinarea noastră NU trebuie să fie ajutată de lucruri materiale, vizibile, exterioare nouă, cum ar fi: icoane, statui, cruci (Exod 20:4,5; Romani 1:22-25); nici de cărți de rugăciuni în care citești sau repeți o rugăciune (Matei 6:7).

Închinarea în spirit implică ca să te rogi în spiritului tău, în lăuntrul tău, (Isaia 26:9), nu cu o rugăciune fără inimă (Matei 15:8,9), Cuvintele închinării trebuie să izvorască din spiritul tău, din inimă, nu doar din minte! Închinătorul adevărat se închină în spiritul lui (Romani 1:9), în inima lui (1Samuel 1:13-15), cu inima (1Tesaloniceni 2:17; Iacob 4:8).

Închinarea în spirit poate fi făcută cu glas tare sau în gând (1Samuel 1:10-15; Fapte 4:24), important ca inima noastră, lăuntrul nostru să participe la rugăciune, ca ea să nu fie formală, doar cu buzele (Isaia 29:13; Ieremia 12:2; 29:13; Ezechiel 33:31; Matei 15:8).

Iar închinarea „în adevăr”, înseamnă că în lăuntru nostru trebuie să fie adevărul, sinceritate, onestitatea, altfel închinarea noastră va fi fără prefăcătorie (2Regi 20:3; Psalm 51:6,10; 145:18).

3) Putem să facem repetări de cuvinte în rugăciune?

Există situații când oamenii lui Dumnezeu au repetat rugăciunile de pildă: Iesus repetă de 3 ori rugăciunea ca Dumnezeu să îndepărteze paharul de la El (Matei 26:38-44), sau Pavel se roagă de trei ori ca Domnul Iesus să-i i-a țepușul (2Corinteni 12:7-9).

Astfel repetarea în rugăciune implică:

1) Nu o repetare la nesfârșit; ci, de maxim 3 ori (comp. cu 1Corinteni 14:27).

2) O repetare de mai multe ori implică: necredința, repetările multe denotă soluția falsă dată de înțelepciunea firească (Iacob 1:5-7; Iacob 3:14-16), care crede că dacă repetăm anumite cuvinte așa vom fi ascultați de Tatăl ceresc. O repetare având ideea greșită că doar dacă repetăm Tatăl ne ascultă, așa cum Domnul Iesus a avertizat în Matei 6:7,8, SCC: **„Iar rugându-vă, să nu repetați cuvinte ca națiunile; pentru că lor le pare că prin multa lor vorbire vor fi ascultați. Deci să nu fiți asemenea cu ei; pentru că Tatăl vostru știe de cele ce aveți nevoie înainte de a cere voi de la El”**. Deci să nu repetăm având în minte că doar așa vom fi ascultați, ci trebuie să știm că **„Tatăl vostru știe de cele ce aveți nevoie înainte de a cere voi de la El”**, și atunci și o rugăciune este ascultată. Garanția ascultării este o rugăciune din credință nu repetarea de cuvinte!!!

În majoritatea cazurilor este suficient să ne rugăm o dată pentru un lucru dar cu credință și să creadă că l-a primit, astfel nu mai necesar de o a doua rugăciune (vezi: Marcu 11:24).

De fapt, când Domnul a cerut de trei ori de la Tatăl, și Pavel când a cerut de trei ori de la Domnul Iesus, sau femeia cananeeancă de la Domnul (Matei 15:21-28), ei se aflau într-o situație foarte grea, și le-a fost îngăduit să ceară de trei ori.

Citind cartea Psalmilor ne putem îmbogății vocabularul de rugăciune, ca rugăciunile noastre să fie cât mai bogate, clare, sincere, și fără un limbaj steriotip, repetativ.

Rugăciunea trebuie să vină din inimă, cu cuvinte din Scripturi mânuite de Spiritul Sfânt și atunci rugăciunile noastre vor fi ascultate (Ioan 4:24; Ioan 15:7).

4) Ce înseamnă a persevera în rugăciune?

Pentru că am văzut că nu este admisă: repetiția de rugăciuni, unii se întreabă: *atunci ce înseamnă a persevera, stăruii în rugăciune?*

A persevera în rugăciune, înseamnă să avem o perseverență (stăruință, continuitate), în laudă, adorare, mulțumire, cerere, căutare, mărturisire, mijlocire pentru alții, nu înseamnă repetiții de cuvinte, ci **o dezvoltare a rugăciunilor noastre pe mai multe direcții**, după călăuzirea Spiritului și după nevoile noastre și ale oamenilor pentru care ne rugăm. A persevera în rugăciune înseamnă a nu abandona această disciplină spirituală; ci, a rămâne oameni ai rugăciunii! Astfel stăruința noastră este pentru a-L implica pe Dumnezeu **în toate domeniile vieții**, nu stăruim ca prorocii lui Baal, pentru un lucru, obsesiv, sau ca anumite culte, care repetă cuvinte în mod egoist crezând că prin repetare de cuvinte și „**prin multa lor vorbire vor fi ascultați**” (Matei 6:7), să primească ceva prin stăruința lor venită din iubirea de sine și înțelepciune drăcească.

Dumnezeu să ne călăuzească în adevăr și în dreptate pentru a fi exemple de oameni ai rugăciunii, și NU imitând exemplele lucrătorilor falși și prorocilor falși!

Ci primind cu adevărat Spiritul de îndurare și rugăciune (Zaharia 12:10), fiind călăuziți în toate spre Capul (Romani 8:14; Efeseni 4:15-16), devenind maturi umpluți de cunoașterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, manifestându-L în toate dar mai ales în rugăciune pe Fiul (Efeseni 4:13; Coloseni 3:10-11).

5) Ce exemple de rugăciune cantitativă avem în Scripturi?

Scopul credinciosului este să roage neîncetat așa cum spune Scriptura în 1 Tesaloniceni 5:17, însă până la ajunge la acest nivel, credinciosul trebuie să crească zilnic în rugăciune de la stadiu de începător în care se roagă câteva minute pe zi, la nivelul de a se ruga ore pe zi!

În Scripturi găsim câteva exemple de rugăciuni cantitative care sunt pentru noi exemple.

Un astfel de exemplu este în Neemia 9:1-3, GBV 2001: “**Și, în ziua a douăzeci și patra a acestei luni, fiii lui Israel s-au adunat cu post și în saci și cu țărână pe ei. Și sămânța lui Israel s-a despărțit de toți fiii străinului și au stat și au mărturisit păcatele lor și nelegiuirile părinților lor. Și s-au ridicat pe locul lor și au citit în cartea legii Domnului Dumnezeului lor, a patra parte din**

zi; și altă a patra parte au mărturisit și s-au închinat Domnului Dumnezeuului lor”.

Cu ocazia sărbătoririi corturilor, fiii lui Israel s-au căit de păcate și s-au închinat lui Iehova Dumnezeuul lor a patra parte din zi, adică un sfert din zi (12 ore) adică 3 ore s-au rugat și trei ore au citit din cartea legii lui Iehova Dumnezeu. Iată ce exemplu minunat ne dau servitorii lui Dumnezeu din vechime, să ne rugăm 3 ore pe zi!

În situații grele servitorii din vechime se rugau mult, ca și Psalmistul David care a scris rugăciunea consemnată în Psalmul 86, el spune: **“Îndură-Te de mine, Iehova, pentru că strig către Tine toată ziua”** (Psalmul 86:3, SCC).

În Scripturile Creștine, găsim relatat despre Iesus Christos exemplul nostru perfect că se ruga dimineața, astfel în Marcu 1:35, SCC: **“Și dimineața, încă de cu noapte, sculându-Se, a ieșit și S-a dus într-un loc deșert; și acolo Se ruga”**. Deci iată, până când se făcea ziua când predica Evanghelia, scotea demonii și făcea vindecări, Iesus încă de cu noaptea se trezea se retrăgea într-un loc pustiu și se ruga acolo, ce frumos exemplu.

Mai târziu apostolul Pavel dă îndemnul din Efeseni 6:18, SCC: **“Rugându-vă în orice timp prin Spirit, cu orice rugăciune și cerere, și veghind pentru aceasta cu orice perseverență și cerere pentru toți sfinții”** El chiar aplică acest îndemn al Spiritului căci el se ruga contant pentru copiii lui spirituali (vezi: Coloseni 1:9; 2Timotei 1:3)

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

- 1) Rugăciunea din inimă?**
- 2) Ce înseamnă a ne închina în spirit și adevăr?**
- 3) Putem să facem repetări de cuvinte în rugăciune?**
- 4) Ce înseamnă a persevera în rugăciune?**
- 5) Ce exemple de rugăciune cantitativă avem în Scripturi?**

10) Rugăciunea în adunare

1) Cum este rugăciunea în adunare?

Mulți credincioși se întreabă: *Cum trebuie să se roage creștinii în adunare, ca corp al lui Christos?*

Culte și grupurile religioase se roagă în diferite moduri, la unii doar *unul pentru toți* se roagă, alți *toți deodată* dar fiecare pentru el, alții se roagă și zece sau *mai mulți pe rând*, însă întrebarea vitală este: *cum trebuie să se roage creștinii în adunare conform Bibliei?*

În Scripturi găsim 4 modele de rugăciune atunci când poporul lui Dumnezeu este adunat, pe care le vom analiza în continuare: 1. Rugăciunea conducătorului; 2. Rugăciunea în cor după un conducător; 3. Rugăciunea cu toți deodată, dar fiecare se roagă pentru el; 4. Rugăciunea pe rând în adunare, dar maxim trei.

2) Ce înseamnă rugăciunea conducătorului?

Încă în adunarea lui Israel au existat conducători care au reprezentat poporul în rugăciune, să vedem câteva exemple:

1 Regi 8:22-61, în acest text se prezintă rugăciunea lui Solomon prin care a reprezentat Israelul atunci când s-a sfințit templu, putem să o citim în propriile noastre Biblii.

În Neemia 8:6, GBV 2001, găsim relatarea care spune: **„Ezra a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul cel mare și tot poporul a răspuns ridicând mâinile: „Amin! Amin!” Și s-au plecat și s-au închinat înaintea Domnului, cu fața la pământ”**. Deci observăm în această relatare cum unul se roagă și poporul spune amin (așa să fie), adică aprobă ceea ce reprezentantul lor a spus în rugăciune lui Dumnezeu! La fel găsim în Psalmul 106:48: **„Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeul lui Israel, din eternitate și pentru eternitate! Și tot poporul să zică: „Amen! Lăudați pe Iah!”**.

În concluzie la acest tip de rugăciune, este rugăciunea în care cineva, de obicei un conducător, se ruga și reprezenta poporul lui Dumnezeu, iar acesta aproba și participa la rugăciune spunând **„amen”** adică *„așa să fie”*, sau *„adevărat”*.

3) Cum este rugăciunea în cor după un conducător?

În Biblie găsim astfel de rugăciuni în care poporul lui Dumnezeu adunat, toți deodată se rugau, astfel conducătorul spunea

câteva cuvinte ca la rugăciunea Tatăl nostru în comun, iar poporul repeta după conducător același cuvinte! Să dăm câteva exemple din Scripturi:

1Cronici 29:20, BC: **„David a zis întregii adunări: „Binecuvântați pe Domnul, Dumnezeuul vostru.” Și toată adunarea a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeuul părinților lor. Ei s-au plecat și s-au închinat înaintea Domnului și înaintea împăratului.”** Iată cum regele David ghida poporul în rugăciune și spunea poporului ce să spună și anume să binecuvânteze.

La fel găsim în Fapte 4:24, SCC: **“Iar ei auzind, au ridicat într-un cuget o voce către Dumnezeu, și au zis: Stăpâne! Tu, Cel făcând cerul și pământul și marea și toate cele din ele”.** Cum au ridicat primii creștinii o voce către Dumnezeu într-o unitate perfectă? Având în vedere că în adunare sunt oameni de diferite nivele spirituale? Simplu: unul (conducătorul) a spus o rugăciune iar poporul repeta cuvânt după cuvânt! Același lucru îl găsim în referirea din Romani 15:6, unde se dă îndemnul: **„pentru ca, într-un cuget, printr-o gură, să glorificați pe Dumnezeu și Tatăl al Domnului nostru Iesus Christos”.**

4) Ce alt tip de rugăciune mai găsim în cor în Biblie?

Atât în Scripturile ebraice cât și în cele creștine găsim astfel de rugăciuni în care poporul lui Dumnezeu adunat, se rugau toți deodată, însă cu cuvinte diferite, deoarece fiecare venea și își mărturisea propriul păcat sau propria problemă, care uneori nu coincidea cu a colegului de închinare (comp. cu Neemia 9:2-3).

Neemia 5:13, BC: **„Și mi-am scuturat mantaua, zicând: „Așa să scuture Dumnezeu afară din Casa Lui și de averile lui pe orice om care nu-și va ține cuvântul și așa să fie scuturat omul acela și lăsat cu mâinile goale!”** Toată adunarea a zis: **„Amin.”** Și **au lăudat pe Domnul.** Și poporul s-a ținut de cuvânt”. Fiecare din poporul lui Dumnezeu a lăudat pentru hotărârea dreaptă ce s-a luat, dar fiecare cu propriile cuvinte.

Neemia 9:2-3, BC: **„Cei ce erau din neamul lui Israel, despărțindu-se de toți străinii, au venit și și-au mărturisit păcatele lor și fărâdelegile părinților lor. După ce au șezut jos, au cetit în cartea Legii Domnului, Dumnezeuului lor, a patra parte din zi; și altă a patra parte din zi și-au mărturisit păcatele și s-au închinat înaintea Domnului, Dumnezeuului lor”.** Toți au mărturisit

păcatele în rugăciune, dar cu siguranță nu toți și-au mărturisit aceleași păcate și cu aceleași cuvinte!

Ezra 3:11, BC: „**Cântau, mărimd și lăudând pe Domnul prin aceste cuvinte: „Căci este bun, căci îndurarea Lui pentru Israel ține în veac!” Și tot poporul scotea mari strigăte de bucurie, lăudând pe Domnul, pentru că puneau temeliile Casei Domnului.**” Tot poporul scotea strigăte de bucurie și de laudă, dar fiecare cu cuvinte proprii!

Fapte 20:36, SCC: „**Și zicând acestea, s-a rugat, îngenunchind cu ei toți**”. Iată Pavel înainte de a se despărții de adunarea din Milet s-a rugat cu toții, fiecare după înțelepciunea dată lui (comp. cu 2Petru 3:15).

O altă relatare o găsim în Fapte 21:5, SCC: „**Noi însă, când s-au împlinit zilele, ieșind, am plecat; pentrecându-ne toți, împreună cu femei și copii până afară din cetate. Și îngenunchind pe țarm, și rugându-ne**”. Iată, adunarea din Tir împreună cu copiii rugându-se pe mal, fiecare după puterea pe care a primit-o de la Dumnezeu (1Petru 4:11).

Rugăciunile poporului lui Dumnezeu, atât la evreii, cât și la creștinii care inițial au provenit din iudaism, se rugau toți deodată atât în curtea templului cât și în adunări (vezi și Luca 18:9-14; Fapte 3:1).

Chiar și din rațiuni practice ar trebui să înțelegem că o adunare de 120 de persoane de exemplu (Fapte 1:15), nu se poate ruga pe rând, deoarece nu ar fi timp suficient pentru rugăciuni consistente, cantitative și calitative. Dacă numai 5 minute s-ar ruga fiecare, ar dura doar timpul de rugăciune 600 de minute, adică 10 ore.

5) Care este un al tip de rugăciune cu toți deodată?

Biblia indică despre rugăciuni în comun, adică rugăciuni în care toți cei prezenți se rugau deodată. Din unele relatări parcă ar reieși că ei se rugau cu aceleași cuvinte, cu toate că este posibil ca scriitorul biblic, să redea ideea centrală a rugăciunii lor, și nu că ne-aparat că toți au spus aceleași cuvinte. Uneori scriitori biblici sugerează că o mulțime a rostit o anumită frază, însă nu trebuie să tragem ne-aparat concluzia că toți au gândit, au rostit aceleași cuvinte, și mai degrabă ei erau la unison ca idee, eventual rugăciunile fiecăruia au contribuit la dezvoltarea ideii (vezi: Matei 9:11; 12:24;

27:6,7; Luca 7:4-5; Fapte 6:2; Fapte 11:18; Fapte 14:11-12; Fapte 15:5; Fapte 17:19; Fapte 22:22-23). În unele cazuri cei ce au consemnat rugăciunile în Scripturi, au consemnat doar rezumatul lor, sau ideea principală, sau rugăciunea a unei persoane din grup care se evidenția față de ceilalți, și nu neapărat că toți s-au rugat cu aceleași cuvinte.

Astfel nu trebuie să respingem rugăciunile cu toți deodată în care fiecare se roagă cu cuvinte diferite, din trei motive: 1) doar așa casa lui Dumnezeu va fi o casă de rugăciune pentru toate națiunile (Isaia 56:7), pentru că pe rând nu ajung toți să se roage; 2) fiecare om are nevoie de rugăciune personal, ca să-și exprime laudele, dorințele, etc. (comp. cu Luca 6:45). 3) Al treilea motiv este că există rugăciuni în Biblie fără a se preciza că cuvintele lor au fost la unison, după cum urmează: Judecatori 10:10,15, 21:2; Fapte 1:14,24-25.

Fapte 11:18: **„Iar auzind acestea [creștinii iudei], s-au liniștit; și glorificau pe Dumnezeu, zicând: deci Dumnezeu a dat și națiunilor căința pentru viață”**. Iată un caz de rugăciune rezumat, discipolul Luca, relatează ideea centrală a rugăciunii lor, și anume că ei Îl glorificau pe Dumnezeu, dar nu cu aceleași cuvinte și ziceau ca idee centrală: **“Dumnezeu a dat și națiunilor căința pentru viață”**.

6) Ce este rugăciunea pe rând în limbi?

La acest tip de rugăciune se face referire doar la 1Corinteni 14:16-17, 27-28: **„Altfel, dacă ai să binecuvântezi cu spiritul, cum va zice: „amenul” la mulțumirea ta, omul cel ocupând locul celui neînvățat; întrucât nu știe ce zici? Pentru că tu, într-adevăr, mulțumești frumos; dar celălalt nu se zidește.... Și dacă cineva vorbește într-o limbă, să vorbească doi sau cel mult trei, și pe rând; iar unu să traducă. Dar dacă nu are să fie un traducător, să tacă în adunare; însă să își vorbească lui și lui Dumnezeu”**. Vorbirea în limbă din 1Corinteni 14:27,28 se referă și la rugăciunea în alte limbi (1Corinteni 14:2). În Scripturi nu există rugăciune pe rând (exceptând cea în limbi), ca și cele ce se practică în unele culte și grupări religioase!

În adunarea creștină, chiar la rugăciunea în limbi pe rând, era stabilit un număr de persoane, și anume maxim trei într-o sesiune, astfel nici în limbi, nu se puteau ruga, pe rând, mai mult de trei

persoane. Tot la fel era limitată la trei persoane și în cazul profeției (1Corinteni 14:29).

În concluzie, rugăciunea pe rând din unele adunări în care se roagă mai mult de trei, nu are o bază Biblică, acest text din 1Corinteni 14, pe care se bazează unii în încercarea lor de a argumenta: rugăciunea pe rând, de fapt este un contra argument, deoarece acest pasaj nu permite o rugăciune pe rând a întregi adunări; sau a zeci de persoane; ci, o rugăciune a cel mult trei persoane într-o sesiune de rugăciune. Ceea ce demască rugăciunile a mai mult de trei persoane ca fiind ne-biblice.

Da creștinii adevărați se pot ruga pe rând, cum ar fi cu ocazia cinei Domnului, în care un frate mulțumește pentru masa agape, altul pentru pâinea care este corpul lui Christos și altul pentru vinul care este sângele lui Christos (Matei 26:26-28).

7) Cum se închinau creștinii din secolul II?

Iustin Martirul scrie în preajma anului 150 d.Ch.. în prima sa apologie următoarele despre rugăciunea în adunare: CAPITOLUL LXVI – EUHARISTIA: *„Dar noi, după ce l-am spălat (botez) astfel pe cel care a fost convins și și-a dat consimțământul la învățătura noastră, îl ducem într-un loc unde sunt adunați cei ce sunt numiți frați, pentru a aduce rugăciuni din inimă în comun, pentru noi înșine și pentru cel botezat [iluminat] și pentru toți ceilalți de pretutindeni, pentru ca acum, când am aflat adevărul, să putem fi socotiți vrednici și prin faptele noastre să fim găsiți buni cetățeni și implinitori ai poruncilor, ca să putem fi mântuiți cu o mântuire veșnică. După ce încheiem rugăciunile, ne salutăm unii pe alții cu o sărutare...”*

Iar în CAPITOLUL LXVII – ÎNCHINAREA SĂPTĂMÂNALĂ A CREȘTINILOR: *„Iar în ziua de duminică, toți cei ce locuiesc la oraș sau la țară se adună împreună într-un loc și citesc memoriile apostolilor și scrierile profeților, atât cât îngăduie timpul. Iar după ce a terminat cel care citește, conducătorul dă instrucțiuni verbal și îndeamnă la imitarea acestor lucruri bune. Apoi ne ridicăm cu toții și ne rugăm și, așa cum am spus înainte, când se încheie rugăciunea, se aduc pâinea și vinul, iar conducătorul aduce rugăciuni și mulțumiri într-un mod asemănător, după puterea lui, iar oamenii consimt, spunând: „Amin”.”*

Astfel adunarea creștină din sec. II. avea aceste două metode de rugăciune, cea a conducătorului, și cea în comun în care se rugau toți deodată.

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

- 1) Cum este rugăciunea în adunare?**
- 2) Ce înseamnă rugăciunea conducătorului?**
- 3) Cum este rugăciunea în cor după un conducător?**
- 4) Ce alt tip de rugăciune mai găsim în cor în Biblie?**
- 5) Care este un al tip de rugăciune cu toți deodată?**
- 6) Ce este rugăciunea pe rând în limbi?**
- 7) Cum se închinau creștinii din secolul II?**

11) Despre rugăciunea în comun și pe rând

1) Ce înseamnă rugăciunea ca corp a lui Iesus Christos, dar cea ca mădular?

Rugăciunea în adunare se face ca corp, adică în comun toți împreună, fie cineva reprezintă corpul lui Christos, în special conducătorii adunării.

În cazul rugăciunilor pe rând, adică în servirea individuală ca mădular, la această slujire participă numai bărbații, cu profeții, dezbăluiri, psalmi, și rugăciune în limbi. Slujirea pe rând este rezervată bărbaților pentru zidirea adunării indiferent sub ce formă i-a această servire – 1Corinteni 14:26-37.

Dacă s-ar permite ca surorile și musafirii din lume, să se roage pe rând, atunci înseamnă că ele cât și musafirii, pot reprezenta adunarea în fața lui Dumnezeu, ceea ce este nepotrivit. Un om din lume nu poate reprezenta adunarea lui Dumnezeu; ci, creștinul care este preot din poporul lui Dumnezeu (comp. Deuteronom 23:3; 2Cronici 23:6,19; cu 1Petru 2:5-9), și nici surorile, căci altfel ar eclipsa capul ei care este bărbatul (1Corinteni 11:3).

2) De ce surorile nu se pot ruga pe rând în adunare?

Chiar în contextul din 1Corinteni 14, unde se vorbește de slujirea pe rând, de rugăciuni în limbi pe rând, femeii i se spune: **„Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbescă; ci, să fie supuse, după cum zice și legea”** (1Corinteni 14:34). Femeia poate participa ca și musafirul din lume, la rugăciunile în comun, deoarece casa lui Dumnezeu este o **„casă de rugăciune pentru toate popoarele”** (Isaia 56:7, GBV 2001). Rugăciunea în comun este singurul tip de rugăciune la care poate participa oricine nu doar frații; ci, chiar surorile, copiii fraților, musafirii din lume, oricine se poate închina în acest mod, la fel ca și la templul din Ierusalim, unde oameni de orice fel, chiar dacă nu erau preoți sau leviți, se puteau ruga în curtea templului, în comun, indiferent că erau: farisei, vameși, fameni, evrei, prozeliți, temători de Dumnezeu dintre națiuni, etc. (vezi: Luca 1:10; 18:10-13; Fapte 2:5; 8:27). La templu din Ierusalim existau chiar anumite ore de rugăciune, unde toți mergeau să se închine împreună (Fapte 3:1-11).

3) Ce înseamnă rugăciunea ca corp cu mădulare diferite?

După cum este un singur corp al lui Cristos dar mai multe mădulare, și fiecare mădular are lucrarea lui (1Corinteni 12:12-28), tot așa există o singură rugăciune a corpului, dar fiecare chiar prin rugăciune își exercită, darurile, chemarea și serviciile, este o unitate în diversitate, și este o minunăție, deoarece corpul se zidește pe baza a ceea ce contribuie fiecare (Efeseni 2:16). În același timp, este închinarea ce aduce „**tămâie multă**” adică „**rugăciunile tuturor sfinților**” (Apocalipsa 5:8; Apocalipsa 8:3-4).

Pe lângă toate acestea, rugăciunea cunoscută sub numele de „Tatăl nostru”, este o rugăciune formulată spre a fi spus-o în comun la unison, căci observați exprimarea Domnului: „**Tatăl nostru**” (la plural) nu „*Tatăl meu*”; sau „**pâinea noastră**”, nu „*pâinea mea*”, sau „**ne iartă greșelile noastre**”, nu „*îmi iartă greșelile mele*”, etc. (vezi Matei 6:7-13, SCC).

4) Care este concluzia în ce privește rugăciunea în adunare?

Rugăciunea este primordială în adunarea lui Dumnezeu, indiferent că un frate reprezintă adunarea, sau toată adunarea se roagă. În anumite situații doi sau trei se pot ruga pe rând în limbi dacă au tălmăcire, sau în anumite circumstanțe cum ar fi doi sau trei frați care se întâlnesc și se roagă, rugăciunile de mulțumire de la Cina Domnului, în care doi frați se roagă pe rând, pentru pâine și respectiv paharul cu rodul viței, sau în alte cazuri, însă ținând cont că la rugăciunea pe rând, este restrânsă la maxim trei persoane, și ținând cont că casa lui Dumnezeu este o casă de rugăciune pentru toate popoarele, este de așteptat ca rugăciunea colectivă să fie de căpătâi în adunare, o rugăciune de la toți spre Dumnezeu, și care îi va zidi pe toți, ca Dumnezeu să fie glorificat prin toți, a Lui să fie gloria și onoarea prin Iesus Christos, amen (1Petr 4:11; Efeseni 3:14-21).

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

- 1) Ce înseamnă rugăciunea ca corp a lui Iesus Christos, dar cea ca mădular?
- 2) De ce surorile nu se pot ruga pe rând în adunare?
- 3) Ce înseamnă rugăciunea ca corp cu mădulare diferite?
- 4) Care este concluzia în ce privește rugăciunea în adunare?

12) Ca rugăciunile noastre să fie ascultate, ce condiții trebuie să îndeplinim?

1) Este ascultarea de voința divină importantă în rugăciune?

În 1Ioan 5:14, este descrisă o condiție importantă ca rugăciunile noastre să primească răspuns, ca acestea să fie în conformitate cu voința Creatorului. În 1Ioan 5:14,15, se menționează: **“Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El: Că, dacă avem să cerem ceva potrivit voinței Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă ceea ce avem să cerem, știm că avem cele ce cerem de la El”**. Dumnezeu este dragoste (1Ioan 4:8), dar El este și sfânt (Isaia 6:3), El este drept (Deuteronom 32:4), El nu poate asculta și răspunde decât la rugăciuni care sunt în acord cu voința Sa cea bună, plăcută și perfectă (Romani 12:2). Dumnezeu nu se schimbă (Iacob 1:17), astfel El nu lucrează altfel, de aceea noi oamenii trebuie să ne schimbăm ca să trăim voința divină și apoi rugăciunile noastre vor reflecta voința Sa și vor fi primite și atunci **“știm că avem cele ce cerem de la El”**.

2) Este important să ne rugăm cu credință?

Pe lângă condiția din 1Ioan 5:14, mai trebuie să ne rugăm cu credință, fără să ne îndoim ca să fim ascultați!

Domnul Iesus a spus în Marcu 11:24, SCC: **“De aceea vă zic: toate câte vă rugați și cereți, să credeți că le-ați primit; și ele vor fi pentru voi”**. Iată e suficient să ne rugăm o dată cu credință, să nu ne îndoim, să credem că am și primit și acele lucruri cerute vor fi ale noastre, ele la timpul lui Dumnezeu le vom primi! Iar apostolul Iacob, inspirat de Dumnezeu ne spune în Iacob 1:5-7, SCC: **“dacă cineva dintre voi este lipsit de înțelepciune, să ceară de la Dumnezeu, Cel dând tuturor cu generozitate și nereproșând; și ea îi va fi dată. Dar să ceară cu credință, neîndoindu-se de nimic; pentru că cel îndoit este asemenea valului mării, dus de vânt și aruncat oriunde. Pentru că omul acela să nu presupună că va primi ceva de la Iehova”**. Este important să cerem cu credință deoarece, credința noastră Îl va onora pe Dumnezeu. A nu cere cu credință este o rugăciune fără rost, iar acel om NU **“va primi ceva de la Iehova”**.

3) Cât de important este să rămânem în Christos?

O altă condiție similară cu cele dinainte, este ca să rămânem în Christos, rațiunea, inima noastră să rămână în gândirea lui Christos, astfel și cuvintele Lui vor rămâne în noi, și atunci putem cere orice vom vrea și ni se va da conform cu Ioan 15:7. Deoarece dacă vom fi *în Christos*, atunci, gândirea, dorințele, vorbirea, cererile noastre, vor veni din Christos și cu siguranță că Tatăl ascultă pe Christos. Apoi dacă cuvintele Lui vor rămâne în noi, aceste cuvinte le vom exprima în rugăciune sub călăuzirea Spiritului Sfânt, și atunci este normal că ele vor fi ascultate.

4) Dați câteva exemple de rugăciuni inconsecvente cu faptele?

În Proverbe 28:9, SCC, nu se spune un principiu clar: „**Cine își întoarce urechea ca să n-audă legea – chiar și rugăciunea lui este o urâciune**”. Astfel există o cerință clară pentru ascultarea rugăciunilor noastre, și anume: ascultarea legii! Astfel, pentru a ne fi ascultate rugăciunile, trebuie să ascultăm și noi de legea lui Dumnezeu, de poruncile lui Dumnezeu (vezi și 1 Ioan 3:22).

De pildă, nu poți cere: „*Dumnezeule binecuvântează-mă*”, însă tu să nu ascuți de legea divină, dacă dorești binecuvântarea lui Dumnezeu, adică să fii cuvântat sau vorbit de bine în cer, tu trebuie să și ascuți de legea Lui, doar așa vei fi binecuvântat (Deuteronom 28:1-14), și doar așa vei demonstra că tu nu faci rugăciuni doar cu buzele, ci din inimă (comp. cu Matei 15:8), căci tu acționezi în virtutea cererilor tale, sau crezi cadrul potrivit ca Dumnezeu să îți răspundă la rugăciuni!

O altă rugăciune deseori rostită este: „*Doamne iartă-mă*”, unii rostesc această rugăciune din obișnuință, alții datorită educației lor religioase, alții pentru a-și consola conștiința, crezând că acesta e suficient, însă Scripturile arată modul cum Dumnezeu oferă iertarea pe baza căinței omului și a întoarcerii lui de la păcat spre Dumnezeu (Fapte 3:19), și această căință și întoarcere poate fi observabilă prin fapte, prin abandonarea păcatului, așa cum se spune în Proverbe 28:13, SCC: „**Cine își acoperă fărădelegile nu va prospera, dar cine le mărturisește și le părăsește va căpăta dragoste**”. Nu putem primi iertarea divină dacă nu părăsim păcatul care ne desparte de Dumnezeu (Isaia 59:1-2) și nu adoptăm un mod de viață pentru Dumnezeu în Christos (Romani 6:2-11).

5) Care sunt alte inconsecvențe?

O altă cerere pe care o fac oamenii: „*Doamne vindecă-mă*”, dar ei uită că păcatul a dus la boală (Psalm 32:1-5), și că ei trebuie să se căiască de păcat și să părăsească ascultarea de carnea păcătoasă, de păcat, și să ceară vindecare, mărturisindu-și sincer păcatul (Iacob 5:14-16), și părăsindu-l, trăind o viață prin credință și ascultătoare de Dumnezeu (Exod 15:26; Matei 8:5-11).

O altă dorință a oamenilor exprimată des, este: „*Dumnezeule păzește-mă*”!

Paza lui Dumnezeu ocrotirea Lui, se dă pe baza rămânerii pe terenul păzit de El, pe terenul ascultării, nu există pază pe terenul păcatului, nelegiuirii, neascultării! Dumnezeu avertizează prin Pavel în Efeseni 4:27, SCC: „**nici nu dați loc diavolului**”. În limba greacă pentru “loc” este: “**tapon**” de la „**tapos**”, care înseamnă: loc, teritoriu, teren, etc. Oamenii prin mânia lor, sau prin păcat ei fac un teritoriu pentru diavolul, acolo nu există protecție; ci, acolo este regatul celui rău!

Doar rămânerea cu credință în Dumnezeu, făcând din El adăpostul nostru suntem ocrotiți (Psalm 91). De asemenea, doar oamenii ascultători, cu frică de El, pot cere paza și ocrotirea divină, doar cei evalvioși se pot ruga Lui, așa cum se spune în Psalm 32:6-7, SCC se spune: “**De aceea, orice evlavios să se roage Ție la timpul când poți fi găsit. Cu siguranță, în potop de ape mari, acestea nu-l vor ajunge. Tu ești adăpostul meu; Tu mă păzești de necaz, Tu mă înconjori cu cântări de salvare. Oprire**”.

În Psalm 34:15-17, SCC, Dumnezeu precizează: “**Ochii lui Iehova privesc spre cei drepti și urechile Lui sunt la strigătul lor. Fața lui Iehova este împotriva celor care fac răul, ca să le șteargă amintirea de pe pământ. Cei drepti strigă și Iehova aude și-i scapă din toate necazurile lor**”.

6) Cum putem primi putere și înțelepciune prin rugăciune?

O altă rugăciune făcută de oameni: “*Doamne dă-mi putere*”, oamenii vor puterea divină, dar ei nu doresc să afle voința lui Dumnezeu pentru ei, ca să poată folosi aceea putere, pentru a împlini voința lui Dumnezeu, pe când Dumnezeu dă putere prin Spiritul Sfânt celor care ascultă de El (comp. Fapte 5:32 cu Efeseni 3:16).

Oamenii nu-L caută pe Dumnezeu, nu doresc înțelepciunea Lui, ei se bizuie pe puterea lor, pe mijloacele lor (Isaia 31:1), și de

aceea nu au cum să primească puterea divină, dacă nu doresc: sfatul Lui și înțelepciunea divină! - Proverbe 24:5.

Unii oameni cer: înțelepciune, cum ar fi: *“Doamne dă-mi înțelepciune”*, însă mulți doresc înțelepciune după ce au intrat anumite probleme nu înainte, și nu doresc înțelepciunea pentru gloria lui Dumnezeu; ci, pentru a trăi o viață egoistă, nu la una trăită prin credință și cu credincioșie față de Dumnezeu (Iacob 1:5; Tit 2:10).

7) Care este concluzia la inconsecvențe?

Acestea sunt doar câteva exemple de rugăciuni făcute în general de oamenii care doresc să primească anumite lucruri de la Dumnezeu, dar fără ca ei să citească legea, să o cunoască, și să o împlinească, o astfel de rugăciune este o urâciune, Dumnezeu NU răspunde la rugăciunile unor oameni care nu doaresc **cu adevărat** să primească: binecuvântare, iertare, vindecare, etc.!

Pentru că dacă oamenii ar dori cu adevărat aceste lucruri, ei s-ar sili să cunoască legea, pe baza căreia lucrează Dumnezeu (Coloseni 1:9-11).

Ca și un om care dorește să primească ajutor de la stat, el își însușește: metodele sau formele pe care trebuie să le facă pentru a primi ajutorul, un om care este în drept să fie ajutat, însă nu face formele legale, înseamnă că el nu dorește cu adevărat acel ajutor!

Însă noi care Îl iubim pe Dumnezeu, nu facem cereri care să nu fie în acord cu viețuirea noastră creștină, noi exprimăm cererile noastre în Christos, adică izvorâte din El și din comuniunea cu El. Așa cum a spus Domnul: **“Dacă aveți să rămâneți în Mine, și cuvintele Mele au să rămână în voi; ceea ce aveți să vreți, cereți, și vi se va face”** (Ioan 15:7).

Un temător de Dumnezeu face cereri în acord cu voința lui Dumnezeu (1Ioan 5:14) și cu ascultarea și silința lui față de legea lui Dumnezeu (Proverbe 28:9), el știe că rugăciunea trebuie să fie o reflectare a vieții lui, a inimii lui care dorește să păzească poruncile lui Dumnezeu (Ioan 4:24; 1Ioan 5:3).

8) Ce condiție mai există ca rugăciunile să fie ascultate?

Rugăciunile sunt ascultate doar dacă ne rugăm la **timpul potrivit**, nu după ce a trecut acel timp de har, în care putem cere: iertare, milă, îndurare, sau anumite lucruri pe baza timpului de har!

Psalmistul precizează acest principiu când spune în Psalmul 69:13, SCC: **“Dar cât despre mine, rugăciunea mea este către Tine, Iehova, la timpul potrivit: Dumnezeu, în bunătatea Ta cea mare, răspunde-mi, după adevărul salvării Tale!”** Iată, Psalmistul David preciza clar că el se ruga la timpul potrivit, ca Dumnezeu să poată răspunde nu potrivit mâniei, ci potrivit bunătății lui Iehova.

Același lucru îl subliniază în Psalmul 32:6, SCC, unde se spune: **“De aceea, orice evlavios să se roage Ție la timpul când poți fi găsit. Cu siguranță, în potop de ape mari, acestea nu-l vor ajunge”**.

În Noul Legământ, apostolul Pavel spune: **“Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim milă și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit”** (Evrei 4:16, SCC).

9) Când și cum răspunde Dumnezeu la rugăciuni?

Dumnezeu răspunde în îndurarea Lui cea mare uneori imediat alteori mai târziu (Daniel 10:12,13), Dumnezeu răspunde copiilor spirituali într-o formă și celor maturi într-un alt fel potrivit vârstei spirituale a fiecărui suflet. Principiul timpului potrivit și al maturității pentru a fi vrednici de acel lucru. Ca și un tată care nu-i poate da un automobil unui copil sub 18 ani, la fel Dumnezeu știe ce daruri spirituale și materiale putem primi conform cu vârsta spirituală, cu personalitatea noastră, conform cu timpul potrivit să ni le dea, dar să nu uităm că Dumnezeu este așa cum îl descrie Iacob în Iacob 1:17, SCC:

“Orice dăruire bună și orice dar perfect este de sus; coborându-se de la Tatăl luminilor, la care nu este schimbare sau umbră de mutare”.

Iar Domnul Iesus spune despre Tatăl ceresc în Luca 11:11-13, SCC:

“Dar cine dintre voi este tatăl de la care fiul cere pâine, îi va da piatră? Sau dacă îi va cere un pește, îi va da un șarpe în loc de pește? Sau dacă va cere un ou, îi va da un scorpiion? Deci, dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune copiilor voștri; cu cât mai mult Tatăl Cel din cer, va da Spirit Sfânt celor cerându-L”.

ÎNTREBĂRI PENTRU VERIFICARE:

- 1) Este ascultarea de voința divină importantă în rugăciune?
- 2) Este important să ne rugăm cu credință?
- 3) Cât de important este să rămânem în Christos?
- 4) Dați câteva exemple de rugăciuni inconsecvente cu faptele?
- 5) Ce condiție mai există ca rugăciunile să fie ascultate?
- 6) Când și cum răspunde Dumnezeu la rugăciuni?

Calea Creștină

2020 – Arad

CaleaCrestina@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro